

ÜMİT VAR

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ DERGİSİ • EKİM 2024 • SAYI 5

Sultangazi Yazı Akademisi 5 Yaşında

- Genç Yazar Adaylarımız
Şiirimizin Usta Kalemî MÜRSEL SÖNMEZ ile Buluştu.
- Akademi Liseli Gençlerden Sonra Sivillere de Kapılarını Açtı.
- Akademi Öğrencimizin Eseri Sahneye Uyarlandı.
- Şair ve Yazarlarımız Sultangazi Liselerinde Öğrencilerle Buluştu.

Hep Ümit İle Var Olun, Hep Ümitvar Kalın...

Ümitvar'ın beşinci sayısından merhaba,

Sultangazi Yazı Akademisi'nde beş yılı geride bıraktık. Ümitvar dergisi olarak her sayıda çıtamızı yükselterek yolumuza devam ediyoruz. Bu süreçte Sultangazili gençlerimizin okuma-yazma aşkı bir tutkuya dönüştü. Ve bu tutku her geçen gün bizleri daha da ümit-var kılıyor. Çünkü onlardaki azme, fedakârlığa, okuma aşkına yakinen şahidiz. Bu güzel şahitlikler bizleri ziyadesiyle mutlu ediyor ve bütün yorgunluğumuzu alıyor.

Hem okumak, hem de yazmak fedakârlık isteyen uzun soluklu bir yürüyüştür. Bu nedenle Sultangazi Yazı Akademisi'nden yetişen gençlerimiz okuma-yazmanın hayatımızın bir parçası olduğu bilinciyle yetişiyor. Bu bilinç onları geleceğe daha donanımlı bir şekilde hazırlıyor. Başından beri 'okuyan, düşünen ve yazan bir gençlik...' felsefesiyle faaliyetlerine devam eden Sultangazi Yazı Akademisi'nin yetiştirdiği gençlerin ürünü olan Ümitvar Dergisi bu bilinçle yayın hayatına devam ediyor.

Bu yıl Sultangazi Yazı Akademisine devam eden öğrencilerimizin bilgi ve becerilerini hocalarımızın rehberliğinde okullara da taşıdık. Hocalarımız deneyimlerini Sultangazi'de lise-de okuyan öğrencilere taşıırken yazı akademisi öğrencilerimiz de şiir, deneme, hikâye gibi ürünlerini öğrencilerle paylaştılar. Böylece güzel bir kaynaşma ve paylaşım ortamı oluştu.

Eğitim yılı boyunca deneyimli şair-yazar Serap Kadioğlu, Hüseyin Karaca, Hüseyin Akın, Yusuf Tosun akademi hocalarımızın rehberliğinde dersler, atölye çalışmaları, yazar buluşmaları, kitap tahlilleri, fanzin hazırlama gibi çeşitli etkinlikler yapıldı. Tabii en önemlisi okuma-yazma ve de düşünme aksamadan devam etti. Bu uzun soluklu gayretin güzel bir

neticesi olarak da elinizde tuttuğunuz Ümitvar dergisi meydana geldi. Bilmenizi isteriz ki; Yazı Akademisi öğrencilerimizin öykü, deneme, şiir, kitap tahlili v.b. yazılarından oluşan Ümitvar Dergisi öğrencilerimizin çalışmalarını yansıtan küçük bir nüshadır. Birçok Yazı Akademisi öğrencimiz ulusal düzeyde yayın yapan mecralarda ürünlerini yayınlıyorlar ve müjdelemek isteriz ki yakında kitapları yayınlanacak öğrencilerimiz var.

Ayrıca bu yıl Sultangazi Yazı Akademisi'nin yetişkin öğrencileri de oldu. Artık Sultangazi'de sadece lise öğrencileri değil okuma-yazmaya ilgi duyan ev hanımı, iş insanı, çalışan, üniversite öğrencisi... gibi yetişkinlerden oluşan yazı akademisi öğrencileri de var.

Görüldüğü üzere Akademimiz bir taraftan bünyesine yeni öğrenciler katarken öte taraftan mezun sayısını çoğaltıyor. Her geçen gün yazar-şair halkamızı genişleterek yola devam ediyoruz.

Beş yıldır kesintisiz bir şekilde bizlere bu güzel imkân, ortam ve atmosferi oluşturarak yüzlerce gence dokunmamıza vesile olan başta Sultangazi Belediye Başkanı Av. Abdurrahman Dursun beye ve ekibine, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü şube ve okul müdürlerine, akademimizin kıymetli hocalarına ve tabii ki akademimizin varlık sebebi olan gençlerimize ve saygıdeğer velilerine gönülden teşekkür ederiz.

Sizleri genç şair ve yazarlarımızın ürünleriyle baş başa bırakıyoruz...

Hep ümit ile var olun,
Hep ümitvar kalın...

YUSUF TOSUN
Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR
Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Ekim 2024 • Sayı 5

Sultangazi Belediyesi Adına
Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Abuzer Korkmaz

Yayın Danışmanı
Yusuf Tosun

Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Koordinatör
Ercan Kahraman

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Serap Kadioğlu

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Serap Kadioğlu
Yusuf Tosun
Hüseyin Karaca

Baskı
Karakuş İletişim
+90 212 501 82 20

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

04

GENÇLERİMİZ UMUDUMUZU CANLI TUTUYOR...

ABDURRAHMAN DURSUN

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİNDEN YETİŞKİNLERE ÖZEL SINIF.....	10
ŞAİRLER OKULLARDA!	12
YAZMAYA VE YAYINLAMAYA DEVAM	13
ŞİİRİMİZİN USTA KALEMİ MÜRSEL SÖNMEZ YAZI AKADEMİSİ'NDE.....	14
ÖĞRENCİMİZİN ESERİ SAHNEYE UYANLANDI	15
DEĞMEYİN ALNIMDAKİ KIVILCIMA - BERFİN AY	16
YIKIMLA GÖZ GÖZE - EMİRHAN VARDAR.....	17
NELER OLMALI YANIMDA - ÇİĞDEM DAĞ	18
MİRACA YÜKSELEN ŞİİR - AHMET EGEMEN BAŞ	19
BEYAZIN DÜŞÜŞÜ - SEMANUR AKMAN	20
AŞIKLAR DİYARI - ARZU COŞKUN	21
HEP BEKLENEN HİÇ GELMEYEN - AYŞE SAĞIR	22

06

BEŞ YILDIZLI SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ

İÇİNDEKİLER

YİRMİ SEKİZ - SÜMEYYE KORKMAZ	23
9. SENFONİ - SENANUR ÖZOLUK	24
CEZA - AYŞE NAZLI ÜNVER	25
AN! - SÜMEYRA ÇEÇEN	26
KIDEMLİ MATEM - İREM METE	28
SANA BU ŞİİR - RÜMEYSA YILDIRIM	29
YİNE DE! - NURDAN ÖZDEMİR	30
BENİM OLAN - EMİNE ELMAS	31
(GÖZLER SOKAĞI - BİLAL İNAN	32
FİRDEVS KUYU'M - MUHAMMED KARAGÖZ	33
KESİNTİ - HÜMEYRA KAYAR	34
SON PERDE - SEMANUR ÖZTÜRK	35
AKREP - ALİ KEMAL BARDAKÇI	36
SHAKESPEARE'İN SAVUNMASI	38
EMİRHAN KESKİN	38
KAYBETTİĞİN YERDE BEKLEME!	41
EMİRHAN KESKİN	41
İNSAN NEDEN KENDİSİYLE KONUŞMAZ?	42
TURNA ÇOBAN	42
VARMAK MIYDI ASLOLAN? - SÜMEYRA ÇEÇEN	43
UÇURUM - ELA DOĞAN	44
ANTİKA BİR SONBAHAR - ALEYNA YİĞİT	45
MÂTEM - ABDULLAH SALİH ÖZBAY	46
BENZER - ABDULLAH SALİH ÖZBAY	49
SOLUKSUZ VİRGÜL - ELİF ÖNEMLİ	50
VEDA - BERİVAN AKTAŞ	51
GECENİN SESİ - BATIN TUĞRA AHNİK	53
VAKİT ÇOK GEÇ DEĞİL! - AZRA KARA	56

52

YÜREK SANCISI

MERYEM ÇADIRCI

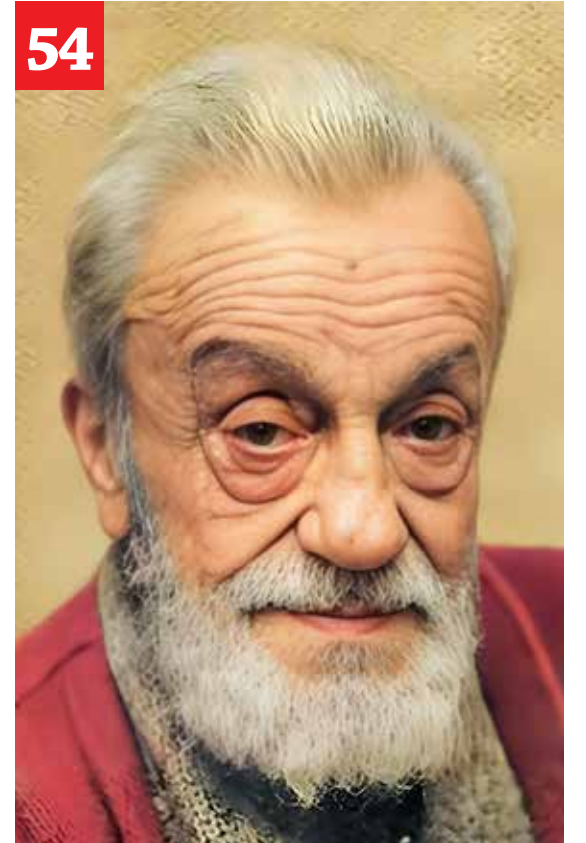
28

KIDEMLİ MÂTEM

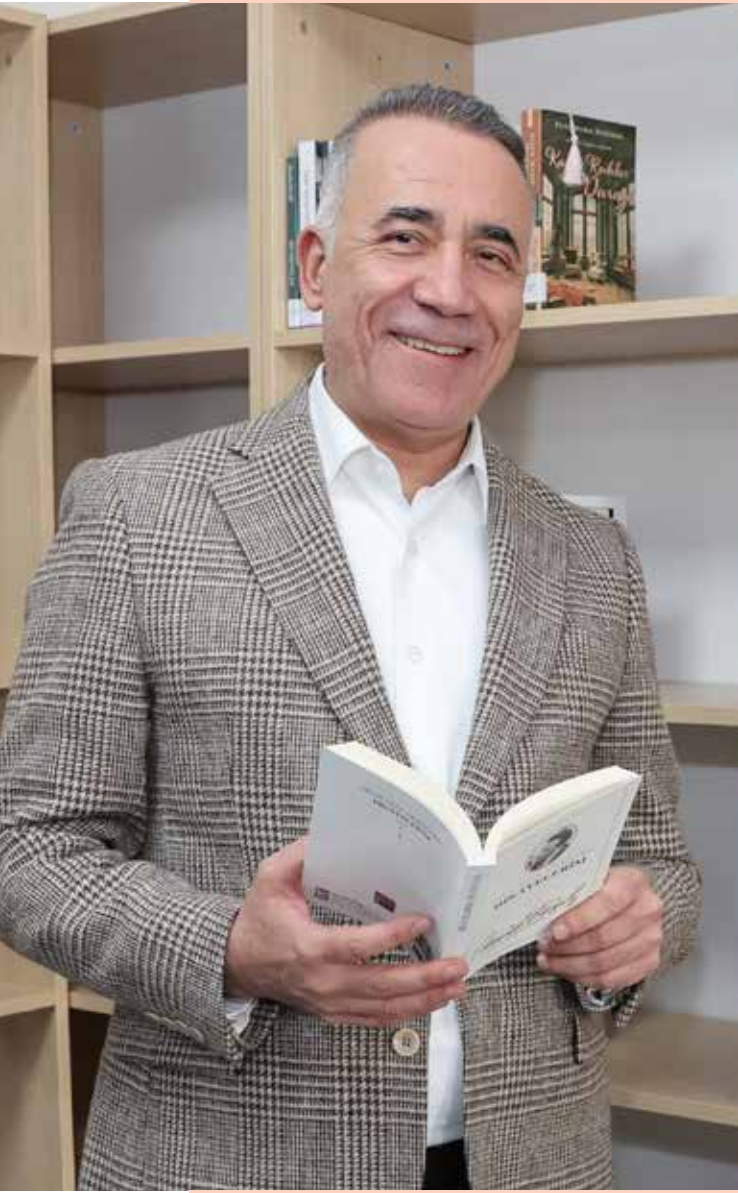
İREM METE

54

NECİP FAZIL'A 'BİR ŞİİRDEN' BAKMAK

BİRGÜL KAYIK

Gençlerimiz Umudumuzu Canlı Tutuyor...

Abdurrahman DURSUN
Sultangazi Belediye Başkanı

Beş yıldır başarılı bir
şekilde devam eden
Sultangazi Yazı
Akademisi'nden
yetişen genç
yazarlarımızın
hazırladığı Ümitvar
Dergisi'nin yeni
sayısıyla hepinizi
selamlıyoruz.

Bugüne ve geleceğe dair en büyük sermayemiz gençlerimizdir. Onların iyi bir şekilde yetişmesi, gelişmesi, eğitilmesi aynı zamanda ülkenin, toplumun da gelişmesi, büyümesi anlamına gelir. Özellikle yetişme çağlarında yönelimlerinin belirlenip yeteneklerine uygun alanlarda kendilerini geliştirmeleri son derece önemlidir. Çünkü insan bir defa bozulmaya görsün tekrar düzelmesi, ayağa kalkması çok zordur. Merhum Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Mahur Beste'de ifade ettiği gibi;

“Cahilsin; okursun, öğrenirsin. Gerisin;

ilerlersin. Adam yok; yetiştirirsin, günün birinde meydana çıkıverir. Paran yok; kazanırsın. Her şeyin bir çaresi vardır. İnsan bozuldu mu, bunun çaresi yoktur.”

Belediye olarak bu bakış açısından hareketle geleceğimizin teminatı olan gençlerimize imkânlar oluşturuyor ve ortamlar sunuyoruz. Onların çok yönlü yetişmeleri için imkânlarımızı seferber ediyoruz. Amacımız hem Sultangazi'mize hem de ülkemize nitelikli, şuurlu, milli değerlerine bağlı bireyler kazandırmak... Bu çerçevede beş yıldır İlçe Mili Eğitim Müdürlüğü

Büyük bir emek ve titizlikle hazırlanan Ümitvar Dergisi'nin beşinci sayısına emeği geçen tüm gençlerimize, akademi hocalarımıza, yıl boyunca gençlerimizle ilgilenen şair ve yazarlarımıza, eğitim camiamıza, çalışma arkadaşlarıma ve bu projeyi birlikte yürüttüğümüz Anadolu Yazarlar Birliği'ne gönülden teşekkür ediyorum.

ile koordineli bir şekilde Anadolu Yazarlar Birliği ile birlikte yürüttüğümüz Sultangazi Yazı Akademisi her geçen gün umudumuzu büyütüyor. Yıl boyunca alanında yetkin şair-yazar hocalarımızın rehberliğinde öğrencilerimiz bir araya geliyor, birlikte okuyup yazıyorlar. Dönem içerisinde yazar buluşmaları, atölye çalışmaları, kitap tahlilleri, fanzin etkinlikleri gibi birçok aktivitede bulunuyorlar.

Bu yıl Yazı Akademisi öğrenci ve hocalarımızı okullarımızla buluşturarak bilgi ve birikimlerini paylaşmalarına vesile olduk. Böylece hem Yazı Akademisi öğrencilerimize yeteneklerini sunma imkânı, hem okuldaki gençlerimize yeni alanlarla tanışma fırsatı sunduk.

Sultangazi Yazı Akademisinde sadece şair-yazar değil aynı zamanda okuyan, yazan, düşünen, değerlerine bağlı, donanımlı bireyler de yetişiyor. Bütün işlerimizde olduğu gibi bu alanda da hep niteliği öncelik. Önceliğimiz hep insan oldu.

Ayrıca Lise çağlarında okumaya, yazmaya meyilli gençlerimiz için kurduğumuz Yazı Akademisi'ne beşinci yılında yetişkin sınıfı da ilave ederek gücümüze güç kattık. Artık sadece lise çağlarındaki gençlerimiz değil; okumaya, yazmaya istekli üniversite öğrencisi, çalışan, ev hanımı... v.b. yetişkin hemşerilerimiz de Yazı Akademisi'nden istifade ediyor. Böylece bir bütün olarak geleceğe doğru yol alıyoruz.

Sultangazi Yazı Akademisi'nden yetişen gençlerimiz birçok ulusal dergide yazıyor-

lar ve artık kendi eserlerini yayınlamaya başladılar. Ülkemizin saygın edebiyatçılarıyla birlikte anılıyorlar. Yaptığımız işlerin meyvesini görmek bizi son derece mutlu ediyor. Gençlerimiz gurur kaynağımız.

Bugüne kadar verdiği yüzlerce mezunuyla Sultangazi Yazı Akademisi yeni dönemde de hem mekânıyla hem de içeriğiyle daha güçlü bir şekilde devam edecek. İnşallah geleceğin şair ve yazarları buradan çıkacak ve yeni nesillere örnek olacaklar.

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerimiz beşinci yılında da birbirinden güzel şiir, deneme, düzyazılarıyla içi dolu dolu bir dergi hazırladılar. Böylece yazdıklarıyla tarihe bir tutanak bıraktılar. Geleceğe dair umutlarımızı canlı tutan Ümitvar Dergisi'ni son derece kıymetli buluyorum. Dergide ürünü olan-olmayan tüm öğrencilerimizi ve kıymetli anne-babalarını kutluyorum.

Ayrıca Ümitvar Dergisi'ni beğenimize sunmaktan büyük bir mutluluk duyduğumu ifade etmek isterim.

Büyük bir emek ve titizlikle hazırlanan Ümitvar Dergisi'nin beşinci sayısına emeği geçen tüm gençlerimize, akademi hocalarımıza, yıl boyunca gençlerimizle ilgilenen şair ve yazarlarımıza, eğitim camiamıza, çalışma arkadaşlarıma ve bu projeyi birlikte yürüttüğümüz Anadolu Yazarlar Birliği'ne gönülden teşekkür ediyorum. Ve sizleri, umudumuzu canlı tutan gençlerimizin hazırladığı Ümitvar Dergisi'nin yeni sayısını okumaya davet ediyorum.

Beş Yıldızlı Sultangazi Yazı Akademisi

Sultangazi'nin okuyan ve yazan gençlerinin önünü açan, onları bu yolda daha donanımlı kılmak için kurulan Sultangazi Yazı Akademisi beşinci yılını tamamladı.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği işbirliği ile düzenlediği ve ülkemizin alanındaki en istikrarlı ve nitelikli kültürel çalışmalarından olan Sultangazi Yazı Akademisi, her yıl çitayı daha da yukarıya koyarak beş yılı geride bıraktı.

Lise öğrencilerinin katıldığı Sultangazi Yazı Akademisinde beş yıl içerisinde yaklaşık altı yüz öğrenci eğitim gördü. Genç yazar adaylarının usta şair ve yazarlardan eğitim aldığı akademide, yıl boyunca çeşitli okumalar, etkinlikler, buluşmalar ve yayın faaliyeti de yürütülüyor.

Beşinci yıla yaklaşık 120 kayıtlı öğrenciyle başlayan Sultangazi Yazı Akademisi, deneyimli ve yeni katılan öğrencilerle birlikte Sultangazi'de adeta kültürel bir seferberlik başlattı.

Eğitim dönemi boyunca Cuma ve Cumartesi günleri beş grupta sürdürülen atölye eğitimlerinde şair ve yazarlar; Serap Kadıoğlu, Hüseyin Akın, Yusuf Tosun ve Hüseyin Karaca yönetiminde yazı ve şiir çalışmaları gerçekleştiren öğrenciler, Türk ve dünya edebiyatının önemli isimlerinin eserlerini de okuyorlar. Eğitimlerde örnek metinler ve

eserler üzerinden edebiyatın temel kodlarını, yazma eyleminin inceliklerini, farklı yazı ve şiir türlerinin özelliklerini, edebiyat kuramlarını öğrenen yazı akademisi öğrencileri, böylece kendi yazı ve şiirlerini her geçen gün olgunlaştırıyorlar.

Açılış Programında Sahne Öğrencilerin

Sultangazi Yazı Akademisi; eski ve yeni öğrenciler, veliler, akademi eğitmenleri, çok sayıda davetli ve basın mensubunun katıldığı bir törenle açıldı. Program öncesinde öğrencilerin yazılarından oluşan bir serginin de yer aldığı tören, öğrencilerin kendi yazdıklarını okudukları adeta bir şölen olarak gerçekleşti. Akademide ikinci yılını tamamlayan öğrenciler sertifikalarını alırken yeni kayıt olan öğrencilere de kitap setleri hediye edildi.

Yeni dönemin açılış konuşmasını yapan Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun, "Yazı Akademisi çocuklarımızın çeşitli dergilerde, gazetelerde yazı yazabilecek niteliğe kavuşmaları bizim için oldukça

önemli." dedi. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Bilim ve Kültür Merkezi'nde gerçekleşen törende konuşan Başkan Dursun "Bugün Sultangazi'de Yazı Akademimizin yeni dönemindeyiz. Yazı Akademisi bizim özel il-gimiz altında olan bir akademi. Sadece lisede okuyan öğrencilerimizin başvurusu ve gönüllü başvurularla devam eden, makale, şiir gibi yazı yazma teknikleri öğrenilen ve bizim Anadolu Yazarlar Birliği ile süreci yürüttüğümüz güzel bir akademi. Bizim

için nicelikten çok nitelik önemli olduğu için oldukça önem veriyoruz.” diyerek sözlerine şöyle devam etti:

“Öğrencilerimiz sezon boyunca çok güzel eğitimler aldı ve bu eğitim neticesinde de ‘Ümitvar’ adı altında kendi dergilerini çıkardılar. Bu dergideki bütün yazılar, şiirler, hikayeler bu kardeşlerimizin el emeği ve göz nuru. Ben onlara ve ailelerine özellikle teşekkür ediyorum. Yazı Akademisi bizim için nitelik açısından, çocuklarımızın gelişimi açısından, onların bilgili, birikimli, donanımlı olması açısından oldukça önemli bir süreçtir.” Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı Yusuf Tosun ise programda yaptığı konuşmada akademi hakkında bilgi vererek, “Yazı Akademisi, Sultangazi ilçesindeki liselerden gelen öğrencilerle yapmış olduğumuz bir çalışmadır. Yazı Akademisi’ni Anadolu Yazarlar Birliği, Sultangazi Belediyesi ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü paydaşlığında yapıyoruz. Öncelikle liselerdeki yetenekli öğrencileri tespit ediyoruz.

Edebiyat hocalarımızla irtibata geçip bu konuda yazmaya yatkın, yetenekli öğrenci-

leri mülakatlar neticesinde sınıflara alıyoruz. Cuma ve Cumartesi günleri bu konuda yetkin öğretmenlerimiz var. Bunlarla haftalık olarak, periyodik şekilde görüşüyoruz. Yazı teknikleri üzerinde, okuma, yazma ve düşünme becerilerini kazanma üzerinde çalışmalarımız oluyor. Aynı zamanda ülkemizin saygın yazarlarını öğrencilerimizle buluşturuyoruz.” şeklinde konuştu.

“Sayın Başkan Akademimizin En Büyük Destekçisi”

Yusuf Tosun ayrıca Sultangazi Belediye Başkanı sayın Abdurrahman Dursun’un akademinin başından beri en büyük destekçisi olduğunu ifade ederek “Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı olarak sayın Başkan’a çok teşekkür ediyorum. Hiçbir zaman bu desteklerini esirgemediler. Bu öğrencilerimiz ile sadece ders saatlerinde değil, ders saatleri dışında da interaktif olarak gezmeler, kültürel faaliyetlere teşvik anlamında buluşmalar yapıyoruz. Şu an üniversitede okuyan öğrencilerle de irtibatımız var. İnaniyoruz ki gelecekte bu gençlerimiz, ülkemizin saygın yazarları, şairleri arasında yer alacaklar.” dedi.

“İnsanların Yazılarımızı Okuması Gurur Verici”

İki yıldır Yazı Akademisi öğrencilerinden olan Berivan Aktaş, “Bundan iki yıl önce Yazı Akademisi’ne gitmiyordum ve yeteneklerimin tamamen farkında değildim. Yazı Akademisi’ne gittikten sonra çok güzel şiirler yazmaya başladım. Kendimi daha iyi ifade etmeye başladım. Yazı Akademisi’nin sadece yazı ve şiir okumakla alakası yok. İçimizdeki yalnızlığı, hislerinizi ifade edebilmeyi öğreniyoruz. İnsanlara yazılarımızı burada okutmak çok gurur verici. Burada yazımı gördüğüm zaman çok gururlandım. Her gencin yeteneğini fark etmesi için Yazı Akademisi’ne gelmesini çok isterim’ dedi.

9. sınıf öğrencisi olan Zeliha Nur Yıldırım ise ‘Yazdıklarınızı okumak ve o kağıda geçirmek aslında çok önemli oluyor. Onları sürekli düşünmek bundan anlam çıkarmak zor. Bunların size yorumlanması ve kötü yerlerin belirtilmesi sayesinde kendinizi düzeltebiliyorsunuz. 2 - 3 yıllık öğrenciler var. Onlar şu an çok güzel yazıyor. Onları görünce biz de umarım böyle yazarız diyoruz. Umarım devam eder. Eğer böyle bir başarınız varsa saklanmamalı. İsteyenler başvurup kendilerini geliştirebilirler.” diye konuştu.

Sultangazi Yazı Akademisinden Yetişkinlere Özel Sınıf

Sultangazi Belediyesi, liseli öğrenciler için başlattığı ve beşinci yılına giren Yazı Akademisinde bu yıl yetişkinler için de bir sınıf açtı. Böylece Sultangazi’de içinde yazma isteği olan herkesin bu imkandan faydalanması sağlandı.

Dört yıl boyunca lise öğrencilerine yönelik yürütülen yazı akademisi faaliyeti, gelen talepler doğrultusunda beşinci yılına girerken yetişkinler için de başlatıldı. Bu yıl ilk kez herkese açık bir sınıf oluşturularak, Sultangazi’de içinde yazma isteği olan herkesin bu imkandan faydalanması sağlandı.

Şair ve yazar Hüseyin Akın yönetiminde sürdürülen eğitim boyunca katılımcılar bazı haftalarda misafir yazarlarla da bir araya gelme imkanı buldu. Her yaş grubundan ve her meslekten Sultangazilinin katılabildiği yazı akademisi, ilk yılı olmasına rağmen oldukça verimli geçti.

Öğrenciler, Yazı Akademisini Anlatıyor

ÇİĞDEM DAĞ:

“Eserlerimi paylaşmak özgüvenimi ve kendime olan inancımı güçlendirdi”

Edebiyatla ilgilenen biri için aynı dili konuştuğu, aynı dili sevdiği bir toplulukta bulunmak geleceğini şekillendiren temel taşlardan biridir. Bu edebi toplulukta üstadın varlığı ise donanımlı, sağlam, verimli ve yüksek motivasyonlu bir yol almamıza imkân sağlar.

Edebiyatın sadece okuyucu tarafıyla yetinmek istemediğim bir dönemde Sultangazi Belediyesi’nin yetişkinler için açtığı edebiyat atölyesinden haberdar oldum. Şair, yazar ve öğretmen Hüseyin Akın gibi hayatının merkezine edebiyatı ve faydalı olmayı yerleştirmiş bir üstadın rahle-i tedrisinin ulaşılabilir olmasının büyük cömertlik olduğu kanaatindeyim. Yazın hayatındaki öğreticiliği, tecrübeleri, yapıcı eleştirileri, edebi türler arasındaki keşfimize yardımcı olması, verdiği çok yönlü ilhamla kendimizi tanımamıza dair teşviki, ihtiyacımıza yönelik nitelikli eserlerle buluşmamızı sağlaması gibi saymakla bitiremeyeceğim imkânlarla Hüseyin Akın Hocamın rehberliğinde ulaşma imkânı buldum.

Her dersin kendine has işleyişinin ve sürpriz içeriklerinin olması katılıma dair motivasyonumu artırdı. Ürünlerimi sınıfta paylaşmak özgüvenimi ve kendime olan inancımı güçlendirdi. Hocamızın yapıcı eleştirileri ile nerede olduğumu, ne kadar ilerlediğimi, nelere dikkat etmem gerektiğini fark ettim. Ayrıca kitap-dergi hediyeleri ile nitelikli ve ihtiyacıma yönelik kaynaklara ulaşım imkânı da buldum. Okuyup yazdıkça yeteneklerimi geliştirmeye ve verimli olduğum edebi türlere yoğunlaşmaya başladım. Harflerin büyülü dünyasında sonsuz bir evrene yolculuğa çıktım. Atölye bu yeni dünyamda aynı dili konuştuğum, birlikte olmaktan heyecan duyduğum dostlar edinmeme vesile oldu.

Edebiyatın engin denizlerini bize ulaşılabilir kılan Sultangazi Belediye Başkanımız Av. Abdurrahman Dursun Bey’e, Hüseyin Akın Hocama ve emeği geçen herkese minnettarım.

SÜMEYYE AKTAŞ:

“Yazı hayatıma dair attığım en güzel adımlardan biri”

Yazma bir dert değilse bir aşktır. Bunu görürsün kendinde ve aşık olmaya başlarsın yazdıkça kat be kat artarak katlanan... Sonra bir bakmışsın ki ben oldum demeyi de geçen bir olgunluğa erişmişsin. Bunun geldiği yön başlangıç çizgin olan yetişkin yazılardır. Ne demece ne de başka bir şeye ihtiyacın vardır ‘ben oldum’ demek için.

Bu atölye yazı hayatıma dair attığım ilk adım değildi ama en güzel adımlardan biri olduğu aşikâr. Aldığım dersler ve bu süre zarfında geçen zaman içinde edindiğim deneyimler hayatımın geri kalanında da pek çok farklı yazı stillerine kapı aralamama sebep oldu. Bende var olan bu yazma zevkini geliştiren ve güzelleştiren; bu

uğurda hiçbir yardımını esirgemeyen Hüseyin Akın hocama minnettarlığımı sunarım. Beraberinde atölyenin çalışmalarını yürüten diğer hocalarıma ve bu hizmeti bize açan Başkan Abdurrahman Dursun’a da teşekkürü borç bilirim.

SEMANUR AKMAN:

“Bu atölyede, yazmanın iyileştirici ve güçlendirici etkisini derinden hissettim”

Sultangazi’nin geçen yıl ilk defa yetişkinler için başlattığı Yetişkin Yazı Atölyesi, benim için bir ilham kaynağı ve ruhsal bir yolculuk oldu. Yazmak bana her kelimenin bir ruhu olduğunu ve her satırda kullandığım kelimelerle, cümlelerle kendime dair yeni bir şey keşfettiğimi gösterdi. Atölyenin sıcak ve samimi atmosferi, yaratıcı düşüncelerimin özgürce akmasına olanak tanıdı.

Başta yazarlık atölyelerine karşıydım çünkü yazarlığın öğretilmeyeceğini düşünüyordum. Ancak bu yazı atölyesi, yazının püf noktalarını öğrenmem açısından çok kıymetliydi. Hüseyin Akın’ın dersleri ve ödevleri beni yaratıcı yazarlık noktasında oldukça besledi. “Ağlamayı Bilmeyen Prenses Masalı” ve “Hiç Olmayan Zeliha Teyzemi Çok Seviyorum” gibi yazılar yazmak, bana yeni perspektifler kazandırdı.

Atölye boyunca, yazılarımı kaleme alırken, bir yandan da diğer katılımcıların benzersiz hikayelerini dinlemek büyük bir keyifti. Bu deneyim, yazmanın sadece bireysel bir uğraş olmadığını, aynı zamanda bir topluluk içinde paylaşıldığında daha da anlam kazandığını gösterdi. Eğitimcimiz şair ve yazar Hüseyin Akın, yol göstericiliği ile yazma sürecindeki her adımda bize ışık tuttu. Onun rehberliğinde, yazının teknik inceliklerini ve yaratıcı ifadeyi nasıl geliştirebileceğimizi öğrendik. Bu atölyede, yazmanın iyileştirici ve güçlendirici etkisini derinden hissettim. Her cümlemin, her paragrafın ardında, duygu dolu bir dünyanın kapıları aralandı. Yazmak, benim için sadece bir ifade biçimi değil, aynı zamanda ruhumun derinliklerindeki sesleri dışa vurma yolu oldu. Yetişkin Yazı Atölyesi, bana sadece yazma becerilerimi geliştirme fırsatı sunmadı; aynı zamanda yeni dostluklar, derin sohbetler ve anlam dolu anılar biriktirmemi sağladı. Sultangazi Belediyesi’nin böyle bir etkinliği düzenlemesi, biz katılımcılar için büyük bir armağandı. Herkese bu eşsiz deneyimi yaşamalarını ve Hüseyin Akın’ın derslerinden faydalanmalarını gönülden tavsiye ederim.

Şairler Okullarda!

Sultangazi Yazı Akademisi'nin şair ve yazar eğitimcileri, gençlerin kültür ve sanatla iç içe olması için birçok faaliyet yürüten Sultangazi Belediyesi öncülüğünde ilçedeki liselerde öğrencilerle buluşuyor.

Kültürel faaliyetleri özellikle lise çağındaki gençlerle buluşturmaya önem veren Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği katkılarıyla hayata geçirdiği Sultangazi Yazı Akademisi, beşinci yılında sahaya inerek sadece akademide eğitim gören gençlerle yetinmeyip tecrübe ve deneyimlerini Sultangazi'deki liselerde okuyan gençlerle de paylaştı.

Programlarda yazı aka-

demisi hakkında bilgiler de veren şair ve yazarlar, öğrencilerin soruları eşliğinde kültür ve sanatımız, okuma ve yazmanın önemi, günümüzde gittikçe yaygınlaşan dijital mecraların insanın zihinsel ve düşünsel gelişimine olumsuz etkileri gibi konularda sohbet ettiler. Öğrencilere misafir yazarların kitabının da hediye edildiği ve imza etkinliğinin de yer aldığı programa ayrıca yazı

akademisi öğrencileri de katkıda bulundu.

Yazı Akademisi Okul Buluşmaları kapsamında Hüseyin Akın Habibler Anadolu Lisesi'nde, Serap Kadioğlu Bahattin Yıldız Anadolu Lisesi'nde, Hüseyin Karaca Ahmet Ünal Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde ve Yusuf Tosun da Fuat Sezgin Anadolu Lisesi'nde öğrencilerle bir araya geldi.

Yazmaya ve Yayınlamaya Devam...

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencileri, her geçen gün daha da olgunlaşan eserlerini yayınlamaya devam ediyor.

Akademi öğrencilerinin yıl içinde yazdıkları sadece yıl sonunda yayınlanan Ümitvar Dergisi'nde yer almıyor. Özellikle akademiye ilk yıldan itibaren katılan deneyimli ve artık her biri genç birer yazar adayı olan öğrencilerin öncülüğünde kendi dergilerini de çıkarıyorlar. Her aşamasını kendilerinin planladığı tamamen bağımsız yürüttükleri bu çalışmaların meyveleri ise İncir ve Ba'dem dergileri...

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi bu yıl da dönem içerisinde kendi dergilerini çıkaran yazı akademisi öğrencileri, bu istikrarlı çalışmalarıyla adeta gençlik edebiyatında bir seferberlik başlatarak Sultangazi'de ekol oldular.

Bunun yanında akademinin ulusal dergilerde yazmaya başlayan öğrencileri de bulunuyor. Bir Nokta ve Aydos dergileri başta olmak üzere eserleri ulusal dergilerde yer alan akademi gençleri, diğer öğrencilere de ilham ve motivasyon kaynağı oluyor.

Şiirimizin Usta Kalem MÜRSEL SÖNMEZ Yazı Akademisi'nde

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencileri, her yıl olduğu gibi bu yıl da bir usta ile buluştu. Akademinin beşinci yıl misafiri şair Mürsel Sönmez oldu.

Akademideki öğrenciler şair ve yazarlar yönetiminde aldıkları eğitim yanında, yıl içinde kitabını okudukları bir yazarı misafir ederek onunla tanışma ve sohbet etme imkanı buluyorlar. Daha önce Celal Fedai, Şadi Kocabaş, Cengizhan Orakçı, Yağız Gönüler, Kadir Daniş, Yıldız Ramazoğlu gibi şair ve yazarların konuk olduğu Sultangazi Yazı Akademisi'nin, beşinci eğitim sezonundaki misafiri ise şiirimizin güçlü sesi Mürsel Sönmez oldu.

Akademi öğretmenlerin-

den Hüseyin Akın'ın takdim ettiği şair Mürsel Sönmez, gençlerin yoğun ilgisi ve soruları eşliğinde muhteşem bir sohbete imza attı. Özellikle insan olmanın onuru ve sorumluluğu üzerinde duran Sönmez, Sezai Karakoç ve Nuri Pakdil'den örnekler vererek edebiyatın, sanatın bu meseledeki rolü ve misyonunu anlattı.

Kendi edebiyat ve yazma yolculuğunu da çeşitli anekdotlarla anlatan Mürsel Sönmez, gençlerin soruları eşliğinde hayata ve sanata dair

birçok konuyu ele aldı.

Gençlerin sorularının popüler kültür ortamı, günümüzde yazmanın ne ifade ettiği, böyle bir çağda insan olma onurunun nasıl sağlanabileceği gibi konular üzerinde yoğunlaşması dikkat çekti. Program öncesinde Mürsel Sönmez'in "Dar Vakit Günleri" isimli deneme kitabını da okuyan akademi öğrencilerinin soruları karşısında Sönmez, gelenek bağı, halk edebiyatımız ve türküler üzerinden örnekler verip şiirler de okuyarak halk edebiyatımızın ve özellikle Yunus Emre'nin önemini altını çizdi. Gençlere "Yunus Emre şiirlerini okumadan şiir yazmayın." diyen Mürsel Sönmez, sanatın, edebiyatın özellikle bu çağda bir direniş olduğunu, insanı diriltten ve direnç kazandıran, sağaltan bir yönü olduğunu söyledi.

Program sonunda yoğun talep üzerine öğrencileri kırmayarak kendi şiirini de okuyan Mürsel Sönmez, ardından kitabını imzalayarak gençlerle hatıra fotoğrafı çekti.

Öğrencimizin Eseri Sahneye Uyarlandı

Sultangazi Yazı Akademisi'nin bu yıl ilk kez başlattığı sivil sınıfta eğitim gören öğrencilerinden Çiğdem Dağ'ın yazdığı tiyatro eseri FEST/İHL kapsamında sahnelendi.

Sultangazi Yazı Akademisi bünyesinde bu yıl ilk kez açılan sivil sınıf, işe hızlı başladı... Şair, yazar ve eğitimci Hüseyin Akın yönetiminde sadece iyi yazmayı değil nitelikli okumayı da öğrencilerine kazandırmayı hedefleyen akademi, yaratıcı yazarlık yolculuğunda ufuk açmaya, öğrencilerin kendilerini tanıma, kişisel gelişim ve potansiyellerini ortaya koymalarına da zemin hazırlıyor. Derslerin interaktif işleyişi ile katılımda motivasyonu da tesis eden akademide şiir dinletileri, şair

ve yazar buluşmaları ile çok yönlü bir gelişim sağlanıyor.

Bu yıl henüz ilk eğitim sezonunu geçiren Yazı Akademisi'nin sivil sınıfa yönelik sınıfında eğitim gören öğrenciler çok başarılı metinlere, şiirlere imza atarken yazarlığın farklı bir dalına yönelen Çiğdem Dağ ise henüz ilk yılında büyük bir gurur yaşadı. Yazdığı tiyatro oyunu sahneye uyarlanan Çiğdem Dağ'ın eseri izleyenlerden büyük alkış aldı.

Din Öğretimi Genel Müdürlüğü MÜMKÜN projesi kapsamında sahnelenen "Ev

Ödevi" başlıklı tiyatro oyunu, daha önce yapılan değerlendirmede birinci olmuş ardından sahnelenmesi için hazırlıklar başlatılmıştı. Nihayet eğitim yılının sonunda Üsküdar İTO Marmara İmam Hatip Lisesi öğrencileri tarafından sahnelenen oyunun ilk gösterimine Din Öğretimi Genel Müdürlüğü Daire Başkanı İhsan Erkul, Milli Eğitim Bakanlığı Müşavirleri Erol Erdoğan, Sultangazi Yazı Akademisi öğretmenlerinden şair Hüseyin Akın ile çok sayıda davetli ve öğrenci katıldı.

Değmeyin Alnımdaki Kıvılcıma

BERFİN AY

Değmeyin alnımdaki kıvılcıma
Kaybolmuş baharlarım var
İçinde silik parmak izleri
Belki de iki leylak

Rüzgar çatmış pencereye
Perdesinde saklanan yaşlar var
Kürkünü çıkarmış leylekler az ötede
Tüten evler taşırılar kanatlarında

Ay'a doğru uzanmış çitlerim
Ne başı ne sonu belli bu adımın
Şakaklarımda derin bir sayha
Saçlarıma saklanmakta kozalar

Yıkımla Göz Göze

EMİRHAN VARDAR

Sırtım taşıyamıyor ruhumu.
Kambur değilim, eziliyorum
İçimden içeriye.
Dünya küçük bir çocuk,
Babasının omuzlarına tırmanan;
Şimdi anladın mı boynumda duran yükü?

Ellerim,
Yine bırakmıyor peşini günahların.
Hırsızıyım tel tel örülmüş saçlarının!
İki avuç içi bir kadehi zor tutuyor,
Böyle sarhoş olur evren.
Yoksa kainat sensiz nasıl dönüyor...

Bir çağ yıkımından bahsediliyor:
Şairim.
Hiçbirine inanmıyorum,
Sen nasıl bu kadar gerçeksin?
Zelzele kanat geriyor korkularıma:

Dönmeyi bırakacak bir gün dünya,
“ “ bütün bu kainat.
Dönmeyi düşünecek aşıklar sevdiklerine

Senin aklının ucundan
Kurşun yağmuru gibi geçip gideceğim,
Fark etmeyeceksin.
Dönmeyecek umutlar, sen dönmeyeceksin.

Düşünceleri uyandıran karanlıklar,
Kendilerine bir krallık inşa ediyor gönlümde.
Sadakati öğreniyor bütün şeytanlar;
Kör olmak derecesinde tapınıyorlar
hislerime.

Bu masum kızılık gün boyu sarıyor
gökyüzünü,
Seni göremediği için kanayan yaraları var
gökyüzünün.
Böyle bir avarelikte iblisler başıboş-dizginsiz
değil,
Ruhları ve gönülleri tir tir titretiyor her biri.
Onları yaratan ateş bende vadediliyor:
sensizlik.
Benim cehennemim, dudakların. Şimdi
anladın mı cennet nedir?

Neler Olmalı Yanımda

ÇİĞDEM DAĞ

Bir çocuk nefesi, bakışı, umudu
Koşulsuzca sarılan kolları.
Bir kalem almalıyım, bir defter
Ve tükenmeyen dertler
Yakan, diriltten ve yücelten.
Bir yaşam almalıyım
Bir yaşamak, var olmak ve ölmek.
Kuşun kanatlarında uçar gibi
Şelalede ıslanan ten gibi.
Kuma gömülen solucanlar çıkmalı
Güneş, hepimizin içini ısıtmalı.
Bir adada, tepede ya da gökte
Selamette olmalı selam alanlar.
Ve bize gülümsemeli,
Gazze'nin çocukları, bulutlar arasından.

Miraca Yükselen Şiir

AHMET EGEMEN BAŞ

Gözlerim geceye vurduğu vakit
Ruhumu dinmeyen kızıl bir sızı sarıyor
Uykularımı bölüyor yetim Gazze çocukları
Bir şiirin üstünde ansızın miraca yükseliyoruz
Kan çanağı elleri semaya açılmış
Geceleri bir kurşun gibi ağır taşıyor Gazze
Nerde mazlum bir çocuk görsem
Bağrıma paslı hançerler saplanıyor
Bulutların arasından dökülüyor hasret ışıkları
Ah Filistin diyorum içimden, ah!
Öğret bana gökkubenin yedi katını
Umut naraları, kurtuluş duaları sarsın göğü
Bomba düşen yerlerde çiçekler açsın
Aksa'da yankılansın Muhammed'in sözleri
Yetimlerin yaşları bir tufan gibi boğsun şehri
Dökülsün artık dudaklarımdan yıllardır
dirilttiğim dua
Asi ay tam ortadan yarsın gökyüzünü
Aydınlık gibi en dipten doğsun İslam sancakları
Vurun beni göğsümden akan saflığımla
Hakikatin yolunda bir selâ olsun ruhum

Bağışla beni çocuk bağışla!
Ne elimde atacak taşım var
Ne de sokaklarımda sapanım
Bu şiirden öteye gidemem ben
Yalnız içimde yaşarım
Yaşadıkça yaşatırım seni
Ne vakit çıkmaza düşersen
Bir mazlunun duası gibi beliririm göklerde
Duysun kulakların!
Çalkalansın bütün şehir
Ben şiirlerimde yaşatırım seni
Kelamımla sularım yeşermeyen filizleri
İbrahim'in ateşten güllerine dört koldan sarılırım

Sesimin son zerresine kadar haykırırım Gazze'yi
Haykırırım ki;
Yaşasın cesur ve yetim kız çocukları
Acılarını damlalara sığdıran anneler yaşasın!
Bir rüzgar gibi essin dualarım Aksa'ya
Nekbe gününü boğsun içimdeki bu argın şiir
Gökyüzünde kırk bin melek selam versin
şehitlerime
Bağışla beni Resul'üm, bağışla!
Sen sesleniyorsun ümmetine
Biz duyamıyoruz
Bağışla..
Ben bittikçe bitiriyorum bir şiir başlıyor içimde
Yüreğimdeki ebabil kuşları nereye konacak belli
değil
Sanki Taif'teyiz taşlanıyoruz
Sanki ruhumuz kayboluyor Kudüs sokaklarında
Kınalı hançerler parçalıyor bu kor yüreğimi
Yüreğim parçalandıça içimde bir hilal yükseliyor
En heybetli yiğitler peygamber sofrasında
doymuş
Bütün yiğitlerle kelamlaşıp şehitlere komşu
oluyoruz
Aksa'da yaşayan son yaşlı zeytine selam veriyoruz
Davamız iliklerimizden oluk oluk fışkırıyor
İssız vahalarda tekrar filizleniyor İslam orduları
Şiirlerle durmaksızın miraca yükseliyoruz
Karanlıktan ansızın aydınlığa doğuyorsun
Sahibi oluyorsun bütün gökkubenin
Sen doğ ki yeryüzünde kanlı dava bitsin
Karanlıktan aydınlığa yürü
Ey koca Filistin!

Beyazın Düşüşü

SEMANURAKMAN

Beyaz kırık, yalnızlık çekilen en uzun sahne
İlk soğutanlardan kalma, siyah-beyaz bir örtü saçlarında
Kayıp bir dosya, an dediğin
Aynada bir tebessüm
İlk insandan bu yana herkes bir babazede
Yokluğun gölgesi, ıslak zemin hayat maratonunda
Mevsim yaralarını baştan kabul etti bu dünya
Renk çalınmış yapraktan, sonbahar sonuna gebe
Doğmak, yaşamak ve ölmek, toprağın üç atlısı
Ağlamak bile üç hece
Çiçekler, kara toprakla bir mermerin evladı
Sessizliğin içinde yankılanan bir haykırış
Ve biz, sonsuzluğun kıyısında bekleyen yolcular

Aşıklar Diyarı

ARZU COŞKUN

Bir zamanlar
Çok uzaklarda
Dağların ardında
Denizlerin arasında
Varmış bir diyar
Masallarla dolup taşan

Hikâyelerle büyülenen
Rüyalarla süslenen
Aşkla beslenen

Güneşin ilk ışıklarıyla uyanan orman
Kuşlar, cıvıltıları ile göğü süsleyen
Çiçekler varmış, kokusu yayılan

Bulutlar pamuk
Her sabah yeni bir umut
Her gece yeni dostluklar kurulur

Irmaklar gümüş gibi parıldar
Yollar sonsuzluğa uzar
Rüzgarda dans eder ağaçlar
Yolcu, diyarın kapısında durur
Kalbinde bir yukarı
Adım atar bilinmeze doğru

Aşk, demiş bilge
En güçlü büyü
Kalpleri iyi eder, demiş

Bir yolculuktur sonsuzluğa
Kopmaz bir bağ,
demiş bilge

Yolcu devam etmiş yoluna
Kalbinde bir ağrı
Yürümüş yukarı

Bir meşe ağacı karşısında
Gölgesinde iki aşık
Bakarlar hülyalı hülyalı

Gözlerinde sevda
Kalplerinde huzur saklı
Fakat yolcunun kalbi hep kalmış ağırlı

Hep Beklenen Hiç Gelmeyen

AYŞE SAĞIR

Derler ki; “Her insan bir şeyler öğretmek için, bir görevle girer hayatımıza.” Öyle oldu Adem’in yaşamında da.

Pek çok insan rol aldı bu tiyatrodaki. Nihayet türlü tecrübeler biriktirerek, bugünkü Adem oldu o da.

Her bakımdan kusurlu insanlar, “kusursuz olmanın formülü bendee” çığırtanlığıyla girdi hikayeye.

Sanki insan, kusursuz olmaya uygun bir canlıymış gibi.

Yalnız Zeliha Teyze hiç gelmedi. Bir gelse, o gerçekten mükemmeldi ve de Adem’e mükemmel olmayı öğretebilirdi.

Oysa Adem en çok Zeliha teyzesini sever, daima onu bekler, böylece tühlü geçmiş zamanlarının olmayacağına canıgönülden inanırdı.

Eee, Zeliha Teyze gelmeyince, Adem, insanı nasıl tanıyacağını, hiç kimsenin yakasını bırakmayan geçim derdinin çarelerini, hangi yola, nasıl ve kiminle çıkılması

gerektiğini, çoğu insanın söylemleriyle eylemlerinin farklı seyrettiğini, kapitalizmin insana dayattığı tüketici rolünün aslında nasıl da akıldan uzak ve zorlayıcı olduğunu, dolayısıyla, hırsla huzurun aynı evde oturmayacağını, fazla cesaretin, yine tersi de doğrudur, fazla korkaklığın nelere yol açacağını, gitmesi gerektiğinde durduğu, durması gerektiğinde gittiği zamanların başına nasıl çoraplar öreceğini, elinden geleni yaptığı halde hiçbir sonuca varamayacağı çabaların olacağını, bazen çarenin en umulmadık yerde olabileceğini ve daha peek çok hayat kırıntısını, gönderilen görevlilerden öğreniyordu.

Adem bu görevlileri bazen gönül rızasıyla, çoğu zaman da isyankâr bir tavırla, yakıcı bir öfke ile karşılıyordu.

En nihayetinde Zeliha Teyze’nin gelmeyeceğine kanaat getiren Adem, insanın eksiğiyle tam olduğuna, öz şefkati öğrenip, yola revan olmanın tek ve gerçek hakikatine ikna oldu.

Yirmi Sekiz

SÜMEYYE KORKMAZ

4, 5, 6, 7, 8... Gözlerim kilitlenmiş ipe bakıyorum. İpe mi bakıyorum? Yoksa ardındaki karanlığa mı? Bir kıpırtı bekliyorum dikkatle ...16, 17,18, 19 saniyedir rüzgâr bile esmiyor, ip kıpırdamıyor. Tek bir ses yok burada. Nefes alıyor muyum? Alıyorum elbette. Hava da çok soğuk. Etrafa göz gezdiriyorum. Ne görmek istiyorum bilmiyorum; ama istediğim bir şey görmüyorum. Herhangi bir şey görüyor muyum?

Birkaç saniyenin ardından telaşla gözlerimi ipe çeviriyorum. Ya sallanır da fark etmezsem. Ne yazık olur... Zamanı mıdır bilmeden geldim buraya. Bu aylarda bir şey takılır mı ki oltama? Tek başımayım bu köprüde. Benden başka kimsenin umudu kalmamış bu denizden. Onlar mı haklı? Bu denizin birine bir şey verdiği olmuş mu ki hiç? Oltamı bu köprüden sallandırmaktan başka bir şansım var mıydı benim? Başka türlü nasıl yaşardım? ...25, 26, 27 ... 1, 2, 3, 4 saniyedir bir umut bekliyorum. Umut her zamanki gibi hemen ardından acıyı getiriyor. Acı çekmeye başladığımda gördüklerim de değişiyor.

Olta değil elimdeki. Bir ip, rengini seçemediğim. Elime ayağıma dolanmış. Korkutuyor beni. Hızla kollarımı çekiştiriyor, açmaya çalışıyorum. Bileklerimi kanatıyor bu ip, durduramıyorum. Kırmızı mı? Görüyor muyum? Kördüğüm bu. Renginin önemi var mı? Çözemeyeceksem...

Uğraşıyorum, çözmeye çalışıyorum. 24 kez deniyorum, 25 kez, 26, 27... olmuyor. Ne zaman ki 28’inciye yelteniyorum işte o an... O an başlıyorum her şeyi görmeye. Küçük bir tepenin üstündeyim elimde kırmızı

bir ipe. İpin ucu ancak 27 yıl yaşayabilmiş bir adamın mezar taşına dolanmış. Ne az yaşamış bu adam. Ne çok yaşayamamış. O 28’ine varamadığından bende de her şeyden 27 tane kalmış. 27 adım atmışım, 27 insan görmüşüm, 27 kez gülmüş, 27 kez ağlamışım, 27 kez konuşmuş, 27 kez susmuşum, 27 kez nefes almış, 26 kez ölmüşüm. Ve geriye son bir hakkım kalmış. Bir son hakkım...

Bir uykudan uyanır gibi irkiliyorum. Ne bir tepenin üstündeyim ne de bir karanlıkta. İstemeyeceğim kadar ışık var burada.

9. Senfoni

SENANUR ÖZOLUK

Küçük toz tanesi büyük ve karanlık bir yoklukta süzülüyordu. Küçüklüğü izafiyydi ve boşluk amansız bir şekilde genişlemeye devam ediyordu. Toz zamansız yuvarlandı, sendeledi ve beklendik bir hiçlikle süratlice çarpıştı. Çarpışma devasa bir patlamayı beraberinde getirdi. Alevler, toz bulutları ve hiçliğin gri dumanlı enkazı bütün evrene şiddetli bir gürültüyle yayıldı. Devasa alevler hiç bitmeyecek bir enerjiyi, güneşi, doğurdu ve onu kendi döngüsüne hapsedti. Böylece ne kendine yenik düşecek ne de bir zafer elde edebilecekti. Etrafa dağılmış onlarca parça bu yenilemez enerjiye korkuyla boyun eğdi ve sonsuza dek itaat edeceklerine dair yemin ettiler. Fakat sadece sekiz tanesi bu yemine layık olabildi. Böylece denge doğdu. Ve asırlarca sürecek olan bu döngü böylece başlamış oldu.

Ardından kin, nefret, tutku ve sevgiden türeyen onlarca saf enerji varoldu. Bu enerjiler güneş gibi yakıcı fakat uydular kadar itaatkardı. Başiboş evreni sarıp sarmalayan tüm bu duygular önce savaşı getirdi. Ardından barışı. Fakat savaş ve barış asla bu cümledeki kadar yakın olamadılar. Ve bütün evrene; fetüsten nefse kadar yayıldılar. Tüm bunlar şeytan ve meleği bilinenin aksine oldukça yakınlaştırmıştı.

Ardından yaşam ve ruhlar üflendi. Şeytan Denge'ye ve varolan tüm ruhlara fısıldadı:

Gün gelecek ve bucaksız ekvan kanatlarımın ucundan sarkıp tüm ağırlığıyla kamburumu çıkartacak. Dünya alt üst olacak ve altında dört büklüm olan boşluğumu acımasızca ezecek. Şakaklarımda biriken yaşam kargaşası beni bir çıkmaza sürüklediğinde, işte o zaman ziyan olmuş yaşamına bile derin bir özlem duyacaksın. Gün gelecek ve biz öfkelerimizde tekrar doğacağız. Kopamayan bir bebek ağıdında tekrar yaşam bulacağız. İşte o zaman hiçbir düzen bir kargaşa kadar dingin olamayacak.

Melek devam etti:

“Ardından bir döngüdür, etrafımızı sarıp sarmalayacak. Yolumuzu kaybettik sanacağız. Bir çıkmazda sıkışıp kalacak heveslerimiz. Hırçın akan bir nehre oluk oluk boşluk doldurmaya çalışmakla geçip gidecek ömürlerimiz. Ve sonra belki durup düşünenler olacaktır: Bir bütüne kaç boşluk doldurulabilirdi? diye. Kaç boşlukta yaşamımızdaki kayıp parçaları tamamlayabilirdik? Kaç anlaşılmasız cümleden kendi romanımızı okuyabilirdik? Ancak ne okuduğumuz roman bize ait olacaktı ne de yaşamını sürdürdüğümüz hayat. Biz bir hiçten varolup, bir hiçe giden acizlerden daha fazlası olamazdık. Siz senfonilerden 9, bizse Beethoven olmuş; ahraz notalarda kayboluyorduk. Bu böyle başladı ve böyle bitmek zorundaydı.”

Ceza

AYŞE NAZLI ÜNVER

Perdeden usul usul içeri sızan ay ışığı... O puslu gece... Çığlıkların sessizliğinde kaybolmuş bir ruh, ağlamak için yakarıyor Tanrı'ya. O kutsanmış insan... Kelimelere kör bir beden... Ilık bir meltem kavuruyor tenini, yakamozları hatırlatıyor gözlerinin mavisini. Ve sen, benim güzel yavrucağım, tarifi mümkün olmayan bir güzellikle sınanıyorsun.

(...)

Yavaşça yürüyordu kaldırımında. Girintili çıkıntılı, yer yer çamurlaşmış sularla dolu, herkesin anılar biriktirdiği yüzlerce arnavut kaldırımından biriydi. Titredi. Kor alevlerle harmanlanmış ruhu yüzünden temmuzun o tatlı sıcaklığı bile ısıtamıyordu zarif bedenini. Ruhundaki ağırlık bazen onu fazlaca zorluyor, ayağa dahi kalkamaz hâle getiriyordu. Bazı gecelerde ise kuştan farksız oluyor, uçtuğuna bile ihtimal veriyordu. Sanki mehtap tenini okşayıp geçerken göğse yükseliyordu bedeni.

Kısa saçlarından yükselen toprak kokusu, okyanusun bir parçası olan o gözler... Gecenin karanlığında gizlenemeyen o kardan beyaz ten ve nahif ses... Daima konuşan zihni susmuyordu bir türlü. Sürekli ondan bir şeyler istiyor, boş durmasına izin vermiyordu. Yorgundu.

“Anneciğim! Ne olursun geri gel. Ben sensiz ne yapacağım?”

Duyduğu sesle etrafına bakındı. Bu kadar küçük bir çocuğun bu saatte dışarıda olması normal değildi. Kimseler de görünmüyordu ortalıkta. Ona öyle gelmiş olamazdı, değil mi?

Biraz daha bakındıktan sonra kimseyi göremeyince sakince devam etti yoluna. Yürüyordu öylesine. Acelesi yoktu. Acelesi olanları da anlamıyordu. Her şey yetişirdi yahu! İşler gelirdi geçerci ama bir daha bu yaşına nasıl dönebilirdi ki? Biraz daha ilerledi yavaşça.

“Baba, babacığım! Söz veriyorum artık diğer çocuklara uymayacağım! Ne olursunuz bırakmayın beni... Anne! Baba! Lütfen geri gelin. Babacığım, anneciğim n'olursunuz beni de alın yanınıza.”

Çocuğun sesi artık daha netti. Ayaklarını gitmeye zorlasa da bir milimetre bile oynatamıyordu.

“Hayır...” diye mırıldandı. “Hayır, istemiyorum! Git başımdan!”

Hiddetli bağırışı yeri göğü inletmişti. Ayaklarının gücü çekilmiş gibi yere yığıldı. Hatıralar bir bir canlanırken aklında, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Gök yarıldı sanki bir an. Gözyaşlarını gizleyen yağmura minnet duydu içten içe. Çocuğun bir umutla anne-babasına seslenmeye devam etmesi bin parçaya ayırıyordu kalbini. Ağlamaktan sesi kısılmış, gözleri kızarmıştı.

Orada yaşananlar hep bir sırdı onun için, öyle de kalmalıydı. Bir süre kaldı öylece. Ruhu bedenine üstünlük kurmuştu yine, hareket edemiyordu. Çocuğun karşılıksız yardım çığlıklarını dinledi dakikalarca, çaresiz ve sessiz, o günkü gibi...

(...)

Sabahın ilk ışıkları, kuşların ilk cıvıltısı ve o parlak güneş. Ruhu pare pare dökülürken etrafa, dünyaya hâkim olan sessizliğin güzelliği vuruyordu sahil kenarına.

Kelimelerden oluşan bir yığın... Güneş yeni çıkmasına karşın sıcak olan o deniz... Soluk mavi, neredeyse gri, mide bulandırıcı bir renkti orada görülen. Ve ben, ruhu cehennem ateşiyle yoğurulmuş o kişi, elimde olmayan her şeyle ve her şey için cezalandırıldım.

An!

SÜMEYRA ÇEÇEN

Yürüyorum. Sokak bomboş, kaldırımlar ıslak, kulağımda kulaklık. Açtım en sevdiğim şarkıyı. Sokak lambalarından caddeye yayılan loş ışığın altında yavaş tempoda yürüyorum. Elimdeki mataradan su içiyorum. Mutluyum. Yorucu ve zor bir günün ardından bu yürüyüşün çok iyi geldiğini hissediyorum. Sokaktan tek bir ses duyulmuyor. Bazen şarkıya eşlik ediyorum. Sonra anın sessizliği ile gözlerimi yumuyorum. Daha sonra gözlerimi açıyorum kendimi bir evde buluyorum. Elimde kahvem, yılların eskittiği kahverengi bir koltukta oturuyorum. Koltuğun yanında koltuk ile aynı renk bir sehpa duruyor, üstünde ise bir gazete, karşımda eskiden kalmış bir saat duruyor, sesli bir şekilde tik tak sesleri çıkarıyor. Kahvemi yudumluyorum. Acı bir tat geliyor. Oysa ben şekerli kahve seviyorum. Ama kahvenin acı olmasına rağmen tadını çok beğeniyorum. Kahvemi sehpanın üzerine bırakıyorum ve ardından gazeteyi elime alıyorum. Yıl 2003 yazıyor, önemsemiyorum. Gazeteyi yerine bırakıyorum. Saatin tik takları eşliğinde gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda sınıftayım, tahtadaki yazıları yazıyorum, özeniyorum yazarken renkli renkli kalemle süslüyorum. Etrafıma bakıyorum, ne öğretmen ne de öğrenciler var. Yazmaya devam ediyorum. Ben yazdıkça sanki tahtadaki kelimeler değişiyor. Onları da yazıyorum. Sonra yazmaktan yoruluyorum. Gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda bir iş yerindeyim, masamda duran belgelerdeki yazıları bilgisayara

aktarıyorum. Sadece bilgisayarın klavye sesleri geliyor kulağıma, etrafa bakıyorum her şey gri, beyaz ve siyah. Yine kimse yok. Gözlerim masadaki takvime çarpıyor, yıl 2009 yine tarihi umursamıyorum. İşime geri dönüyorum klavyeden çıkan sesler hoşuma gidiyor. Bir belgedeki yazıya bir de bilgisayarda yazdığım yazıya bakıyorum yanılsım var mı diye. Sonra gözlerim ve ellerim ağrımaya başlıyor bu işi hiç beğenmiyorum. Ağrıyan gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda hastanedeyim, elimde bir kağıt var. Kağıdı okumaya başlıyorum. Numara 1449, tarih 2017 tarihi görmezden geliyorum, etrafıma baktığımda karşımda koca bir ekranda numara 49 yazıyor. Bekliyorum. 50, 51, 52, 53,... Beklemekten yoruluyorum. Oturduğum mavi-gri sandalyeye iyice yerleşiyorum ve gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda kendimi tuhaf hissediyorum. Etrafıma bakıyorum, her yer siyah, soğuk ve fazlasıyla sessiz. Kendi etrafımda dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Rahatsız hissediyorum bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda tarihi kazıların yapıldığı bir mekandayım. Ellerimde mavi renkli bir tükenmez kalem ve ajanda var. Tarihi bulguların özelliklerini not alıyorum, her not aldığımda yeni bir bilgi ile daha çok mutlu oluyorum. Gördüğüm, benim için önemli olan her şeyi not alıyorum. Sonra zihnim yoruluyor. Yazmayı bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda kendimi bir sokakta buluyorum. Etrafa

bakındığımda ise karşımda gri renkli bir direk ve siyah iple direğe bağlanmış sarı bir balon görüyorum. Balonu çok beğeniyorum. Almak için uzandığımda bir rüzgar çıkıyor ve balonu hareket ettiriyor. Sağa yönelmiş balonu almak için tekrar uzanıyorum. Yine rüzgar çıkıyor bu sefer balonun uçmaması için direğe bağlandığı siyah ip gevşiyor ve balon yukarı çıkıyor. Balonu yakalamak için ayağımın üzerine çıkıyorum. Daha sert bir rüzgar çıkıyor ve balon bağlandığı direği terk ediyor. Üzülüyorum. Oysa çok sevmişim balonu gözlerimin dolmaması için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açıyorum açtığım anda bembeyaz bir ışık gözlerime vuruyor. Kimse yok. Sadece her tarafı kaplayan beyaz ışık var. Yorgunum. Bir daha gözlerimi açamayacak kadar yorgunum. Gözlerimi kapatıyorum bir daha açmamak üzere.

Kıdemli Mâtem

İREM METE

Körelmiş parmak uçlarının birleşmesi ile
Oluşur; varlığım, yokluğum
Ayakların adımlarsa kavuşur, yaşam ve ölüm
Mart sisinde, bana bir adım ötemde gözükmeysin
Kokun kış gecesi toprağına tomurcuk saçan,
Ölümün çiçeği misali
Saçar rüzgar zerrelere
Altıncı gün biter;
Yedinci gün güneş batar, yıldızlar sererim ellerine
Yaratılmamış ten renklerinde konuşulmaya başlanır adın;
Kainat dökerim omuzlarından,
Diz kapaklarına uzanır bucaksız çayırlar
Şakaklarından, kirpiklerine uzanan dallarım olur
Saçlarında bir şair ormanı yeşertirim
Göz bebeklerine değdiğimde
Kıtalar çizen bir ressam olurum dallarımdan
Asfaltın şiiirden dökülür;
Gökkubbe ellerimden
Lakin dudakların,
Şiir dudaklarındır bana bu kalemi tuttur
Şiir senin yüzündür
Yüzün nadide yükümdür
Tiksindiğim nizamdan çağlara ulaşan,
Tanrı'nın en güzel zulmüdür.
Kabrinde örülü zambaklara,
Sanatkâr bir örümceğim
Kuzgunun kanadından şavkıyan;
Katre
Ölüm sana ses ederse,
Bir ceylan avla yüreğimde.

Sana Bu Şiir

RÜMEYSA YILDIRIM

Bir akortsuz keman çalar, ağlamaklı
Zaman gecenin bir yarısı
Solgun mavi gökten, pencereme
Dans ederek inecek yağmur damlası

Bir akortsuz keman çalar
Zaman gecenin yanılgısı, bulut gamlı
Pencere önünde geçen ömrün
Yeryüzünde, gökyüzü molası

Bir akortsuz keman
Zaman, şimdi bilmem ki ne zaman
Git. Bu gece sensiz şiir yazacağım
Vakit senden, benden geçti belli ki

Yine de!

NURDAN ÖZDEMİR

Meçhûl bir günde
İstasyonun zifiri ucunda
Ucuz insan kalabalığının ortasında
Yanlış anladın beni tam da o anda
Neye nispet ettin de
Düşündün öyle safça
Sebep aradım durdum
Ansızın araya giren dalgalara
Sâhi neydi o hâl
Ben nakış derdim, sen anlardın münakaşa
Derdin ne diye sorulduğunda
Kesiliverirdin birden genç bir delikanlıya
Ağır ağır bakar dururdun sonra suretime
Biraz da göz gezdirirdin
İçi boş dükkanların camkanlarına
Anca dökülürdü mağarandan
O serzeniş yüklü kelimeler
Usul usul faydasızca
Bense hayret içinde önce dinler
Sonra en anlamlı haliyle yoklardım sadrını
Hakikaten bu muydu diye
Hârı geçmeden anlatırdım derdimi de
Arınırdı ortalık bulanık sulardan safça
Bu meşru sevda adına
Yine de toparlar kendini dünden kalan tüm duygular
Ve dile gelir ansızın
Anlayamasan da bazen beni
Sen her daim var ol, diye.

Benim Olan

EMİNE ELMAS

Gözlerimdi bu hayatın
En masum tanığı
Buğulu camlara bakan
Peki ya ellerim?
Hep bosluktaydı, hiç ısınmamışlardı
Donuk kalan
Rüzgarda değil de
Birinin ellerinde dağılan saçlarımdı
Yanaklarımı ıslatan..
Ürkek yüreğimdi
Avuçlarında kor olan
Yürümeye mecali kalmayan ayaklarımdı
Adım attıkça yorulan
Bitmek bilmeyen esaretti benimkisi...
Maziden geriye kalan.

(G)özler Sokağı

BİLAL İNAN

Gözler sokağı hatırımda
Eski güzellikleri, kaldırım katları yalıyla
Sokağın sonunda
Dudağım acı vişne
Burnumda mısır kokusu
Yedi cüce,
Altısı topun peşinde

Sokağın ortasında
Gözlerim kapalı bu vakitler
Ellerim yumuşak, saçlarım hoyrat
Dostlarım ben cücesi

Sokağın başı
Yıkılmış çocuğumun katları
O belirlerdi önü ve arkayı
Ah kafam!
Ben o sokağı nasıl bulacağım?

Firdevs Kuyu'm

MUHAMMED KARAGÖZ

“Güneş Toplayana”

Kağıdın arka sayfasından başlıyorum yazmaya
Tuttum seni attım içeri
Güneşi eliyor gözlerim
Evet o benim, güneşi dolduran güllere
Tuttum seni attım içeri

Gördün mü hestiyi?
Kocamış taşlara kazırım birer birer
Evet o benim, kendini arayan deli
Gördün mü hestiyi?

Tuttum seni attım içeri
Kök salmışımdır kayaların keskin oyuklarına
Yaralanmış köklerim
Yaralıyken ukbaya adanmışımdır
Ebedi yoksunluğumla firdevs isterim

Yaradan sevdası ardınca
Doksan dokuz tekrarın son tekrarına
Firdevs isterim

Tuttum hestiyi attım ukbaya
Terk-i ukba edercesine
Tuttum seni attım içeri
Kağıdın arka sayfasından dönüyorum sana
Tuttum seni attım firdevs kuyuma

Kesinti

HÜMEYRA KAYAR

Paslanmış dilimin kilidi
Anahtar neylesin bu eski baharı
Görmüyor zincirlenmiş çiçekleri
Baktığı gülün dikenli sapı

Zikrim adın oldu gülüşün nefesim
Küstürdüm yüreğimle sonsuzluğu
Ölümden kaçarken meysus kalbim
Bir alın çizgisinde hayat buldu

Bir bade kondu yüreğime
Sensizliğin ömrü bitti
Cemre düştü gülüşüme
Bu bahar hayatımdan bir kesinti

Son Perde

SEMANUR ÖZTÜRK

Hayatın ona oynadığı son oyundu bu. Bütün sevdikleri onu yarı yolda bırakmış ya da sırtından bıçaklamıştı. Oysa insanların gözlerinin aynasında kendini bulabilmek için yedi kat yabancından medet ummuştu. Bulunduğu bataklıkta çaresizce çırpındığını gören olmamıştı. Kimleri kimleri çekip kurtarmıştı yalnızlıklarından hâlbuki. Kimsesizliğin soğuk yüzüne sertçe çarpıyordu. Etrafına ördüğü kalın duvarlardan sesi dışarı çıkmıyordu ama kulaklarını tırmalayan acı çığlıkları hep duyuyordu. Vazgeçmişti sevmekten, sevmekten, her şeyden. Artık insan içine çıkmıyordu, konuşmak kelimesi bütün bildiği lügatlerden silinmişti. Konuşmak yoktu ve kendini de hiçe saymıştı.

Oysa ihtiyacı vardı kendiyile konuşmaya, kendine sarılmaya, ağlamaya. Yapamıyordu; Çünkü o, tüm hakkını başkaları için harcamıştı. Denize bakıyordu. Her dalgada yeni bir acı çıkıyordu ortaya. Bugünlerde geçmişin acımasız eli hep yakasındaydı zaten. Oturduğu taşın soğukluğu ona tüm gerçekleri anlatıyordu. Dalgalar yüzüne yüzüne çarpıyordu yaptığı aptallıkları, kendinden ödün vermeleri, hiçe sayılmaları, onca kalabalığın içinde yapayalnız kalmaları... Canını en çok da acıtan görünmez oluşuydu. Ağladığında gözyaşları içine akmıştı. “İyiym” lafı dilinde, her önüne gelene bunu söylüyordu. Ama yıkık döküktü aslında. Beynini tırmalayan düşünceler arasında kaybolmuştu. Paramparça olmuştu. Dokunduğu her yerde bir parçasını bırakıyordu etrafına. Kendini toplamak istiyordu; ama hiç mecali yoktu, zaten kimse de görüp peşine düşmeyecekti ya... Öylece kabuğuna çekilmişti.

Kuzeyden esen soğuk meltem, yüreğindeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Yürüdüğü yollar eskisi gibi çağırmıyordu onu tatlı hevesle. Her köşe başında bir canı bekliyordu onu, söküp götürüyordu umutlarını, hayallerini... Çocukken o güldüğü sokaklardan ağlayarak ayrılıyordu. Oysa çok isterdi, o yollarda tekrar gülücüklerini bulabilmeyi, yıllardır kaybettiği yaşama olan sevgisini bulabilmeyi çok isterdi. Şimdi sersefildi. Korkuyordu yürümeye. Adımlarının bile hesap sorduğunu hissediyordu. Yüreğinde koca bir boşluk vardı. O koca boşluğu hiçbir zaman doldurmamıştı. Çünkü onu dolduracak insanlar yoktu, kalbini saracak bir mutluluk, sevinç yoktu. Her dakika bir endişeyle bekledi. Acaba ne zaman kırılacak kalbim? Gözlerim bugün neye ıslanacak?.. Deddiği de olmuştu sanki. Sürekli yaşlıydı gözleri. Kurumuyordu kurutamıyordu. Yaşadıkları çok yormuştu onu. Nefes alacak gücü kalmamıştı. Bedeni onu taşıyamıyordu artık, derken yığılıp kaldı bir kaldırım taşına. Elleri soğudu, bedeni üşüdü. Eskisi gibi sağlıklı düşünemiyordu zihni. Gözlerini sıkıca kapattı. İncecik bir ip üstündeydi. Her tarafı yara bere içindeydi, canı acıyordu. Devam etmekle vazgeçmek arasındaydı. Kimseye fırsat vermeden kendi sarkıtmıştı ayaklarını. Düşüyordu şimdi. Hiçbir şey yaşamamış gibi, bir tüy gibi toprakta bitiyordu. Rüzgârın soğukluğu, canını yakınca o iliklerine kadar gerçek diye hissettiği düştün uyanmıştı. Gerçek olmasını diledi. Hissediyordu yakında gerçek olacağını. O, sırlarla saklı karanlığa gömülecekti. Sonra hiçbir şey olmamış gibi ağır adımlarla oturduğu kaldırımdan kalktı; kalabalığa karıştı.

Akrep

ALİ KEMAL BARDAKCI

Yine ev sahibim Himmet'e yakalandım. Beni gördüğü gibi yüz ifadesi bir enkaza benzerdi. Mimikleri eğilip bükülür, o sinirle beni ortadan kaldırmak için bir şeyler bulmaya giderdi ve yine öyle yaptı. Himmet, normal hayatta melek gibi bir adamdı ama Azrail de bir melekti unutmamalıyım. Neden her karşılaştığımızda aceleyle bir yere gidip, beni yakalamak için bir bezle ya da uzun bir can çekişmesiyle göğüs kafesimdeki iki odalı evimin kapılarını kapatacak böcek ilacıyla dönüyordu, anlam veremiyordum. Kira ödemediğim için mi bana bu kadar sinirliydi? Bir akrebin kira ödemesini bekleyebilir miydi?

Risk almak istemedim. Çünkü kaderimi Himmet'in gelip giden köpek iradesine bırakmak, kurttan merhamet beklemekten farksızdı. Hemen yanımda fermuarı tam kapatılmamış bir çanta duruyordu. Aceleyle içine girdim. Çantada çoraplar vardı. Ölmemeyi garantilemek için çoraplardan birinin içine girdim.

Artık ezberlediğim adım ritminden anladım ki Himmet geri geldi. İçinde bulunduğum çantada deprem olmaya başladı. Beni arıyor sanırım ama bulamayacağından eminim. Çorapların içine bakması mümkün değil, aklına gelemezdi. Beni bulamayınca sinirli bir ses tonuyla bir hakaret savurdu "Du verdammtes insekt!" (Seni lanet böcek!)

İçinde olduğum çanta havalandı ve bir insan adımı ritminde sallanmaya başladı. Çantayı taşıyan da Himmet olmalıydı. Sanırım dışarı çıktık, köpek ve kuş sesleri geliyordu. Çanta durdu, başka bir yere konuldu biraz sonra bir araba sesi geldi ve araba hareket etti. Galiba bir yolculuğa başlamıştım. Sonum hayır olsun.

Uzun bir yolculuktan sonra çanta yine havalanıp, başka bir yere konuldu. Dışarıdan ev sahibim Himmet'in de ara sıra konuştuğu dilden sesler geliyordu. İnce ve radyo hışırtılı bir ses başladı lafa.

- Himmet'im, hoş geldin canım oğlum benim!

- Hoş bulduk anneciğim, nasılsın?

-İyiym, Allah'a şükür. Sen nasılsın, Almanylar nasıl?

-Ben iyiym de Almanylar soğuk.

-Evine geldin ya ısınırsın şimdi.

-Babam nerelerde?

-O da ekmek almaya gitti, gelir biraz sonra. Hadi içeri geçelim bakalım. Çayı demledim, kahvaltı da hazır.

-Ben bir üstümü değiştirip geleyim, uzun yoldan geldim.

Dışardan kıyafet hışırtıları, fermuar sesleri geliyordu. Bir anda çorapların arasına bir elin daldığını hissettim. Himmet'in içinde olduğum çorabı almaması için bildiğim bütün duaları okudum ama artık olan olmuştu. Himmet içinde olduğum çorabı açtığı gibi yere düştüm. Beni fark etmedi, hemen kaçmaya başladım. Nereye kaçacağımı da bilmiyordum. Önüme ilk çıkan şey duvardı, hızlıca tırmanmaya koyuldum. Biraz tırmandıktan sonra bir delik gördüm, oraya doğru koşmaya başladım ama maalesef Himmet beni fark etti. Bir karasinekle yarışacak kadar hızlı koşuyordum. Tam elindeki çorapla beni yakalayacakken deliğe girdim. Himmet'i yine öfkeden deliye döndürdüğümü arkamdan anırır gibi sesler çıkarmasından anladım. Nerede olduğumu anlamak için etrafa bakınırken, yukarıda gökyüzünün mavi derinliğini gördüm. Hemen yukarı doğru tırmanmaya başladım. Delikten çıktım. Bu delik neyin nesiydi, anlamamıştım. Biraz yürüyüp, delikten den uzaklaşınca, bunun evlerin üstündeki kışın duman çıkartan kulelerden olduğunu gördüm.

Etrafıma bakınırken beni şaşkına çeviren bir şeyler gördüm. Şu anda başka bir gezegende olmalıydım. Karşımda koskocaman bir su kütlesi vardı, önceden televizyonda görmüştüm de hayal ürünü sanırdım. Meğer gerçekmiş ya da ben bir hayal ürünü olmuştum, bilmiyorum. Belki de öldüm, cennetteyim. Su kütlesinin etrafında, cins cins insanlar dolanıyordu, yuvarlak ekmek satan insanlar, aceleci insanlar, kitap okuyan insanlar, boş boş yürüyen insanlar, kuşlara yem veren insanlar, kıyafeti kötü insanlar, kıyafeti iyi insanlar, insanları izleyen insanlar, insanlar, insanlar, insanlar... Havada büyük beyaz kuşlar, bağırarak uçuyorlardı. Bir şehirde olmasak, ayı olduğunu sanacağım sokak köpekleri, kafe ve restoranların önünde otlakçılık yapıyorlardı. Daha da garip bir şey görmüştüm. Su kütlesinin üstünde çok güzel bir kule vardı. Bir prensesi andırıyordu bu kule. Acep nasıl dikmişlerdi onu oraya? Anlam veremedim. Her şey karmaşık ama güzel gözüküyordu. Bu başka gezegende, sanki çirkinlikler işten kaytarmıştı. Sanki hayat yapbozumun eksik bir parçasıydı burası. Tanrım neredeydim ben, evimden kaç bin kilometre, kaç ışık yılı uzaktaydı bu yabancı gezegen?

Kafamın içinde, bulunduğum yer hakkında kendimle karşılıklı bir sorgu masasında otururken, havada bağırarak uçan beyaz kuşlardan biri, bana doğru geliyordu sanırım. İştah açıcı bir yemek olarak gözüküyordum. Hemen geldiğim deliğe doğru koşmaya başladım. Koştum koştum ama nafile bir gaganın içindeydim bile.

Shakespeare'in Savunması

EMİRHAN KESKİN

Sağanak yağmurlu bir gündü o gündü o gün. Bir yıldırımın gözü çarpmış dünyaya, “Uzaktan güzel görünen bu dünyada neler vardır?” diye düşünerek yeryüzüne inivermiş. Tanımadığı insanların olduğu, hepsinin birbirine benzediği, sabahla akşamın birbirinin takibine takılı kalmış arayışı. İnsanları sevememiş ilk gördüğünde, oysaki insanlar için çakılmıştı bu yeryüzüne. Atladığı bir şey olmalıydı, bu yağmurlar hiç mi ilham olmuyordu birine, biri bile mi baş kaldırmıyordu bu hoyrat düzene? Diyar diyar gezerken kendini Kraliçe Elizabeth’in şatosunun dibinde duran ahşap evde buluverdi. Kasvetin odayla dansa kalktığı, ancak kasvetinin bile bir ahenginin olduğu bir insanın evine gelmişti, kendi kendine okuduğu yazıları duydu birdenbire:

Sone 12

*Saatler, ben saydıkça geçiyor da peşpeşe,
Nurlu gün, bakıyorum, çirkin geceye göçmüş;
Görüyorum soluyor, yaşlanıyor menekşe,
Kapkara bükümleri kaplıyor apak gümüş.*

“Daha demin sabahtı, ne ara karanlık sardı her yerimi?” diye düşünmeye başladı Yıldırım. Tekrardan sabah olacağını biliyordu ve tekrar gecenin de... Ancak akıllanmak nedir bilmezdi çünkü; o da insanların arasında nefes almaya başlamıştı. Günlerin sonsuzluğuna susamıştı diğerleri gibi. Tâ ki şairane sözlerin döküldüğü dudağın sahibini keşfedene kadar. Kendini bu sarhoşluktan uyandıran adamı merak etmeye başladı, tüm insanları görmek için gelmişti dünyaya; ancak tek bir insanda tüm insanları görebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Bu yaşanlardan sonra kendine lanetler yağdırmaya başladı. “Nasıl olur da kendimi kaptırırdım bu kötü düzene? Sonsuz kumsalları olan bir okyanusun sahilinde duran, sıradan bir kum tanesi gibi hissetmeye başlıyorum. Her ne kadar kendimi rüzgara kaptırmayacağım adıma kendime yeminler etsem de kaptırmıştım kendimi, herkes gibi...” Aradan günler geçti, hâlâ yeryüzündeydi

Yıldırım ve bir süre gitmeye niyeti yoktu. Kendini bu ahşap odanın içinde bulmuştu. Açılan kapıyla geçen gün gördüğü adamın içeri girdiğini gördü, o sırada daha önceden yazılar yazdığı bir kağıt parçası yıldırımın dibine düştü, bunu gördü ve okumaya başladı.

Sone 4

*Savurgan güzel, nedir bu kendine harcaman
Senin mirasın olan güzellikleri böyle?
Doğa temelli vermez, ödünç verir her zaman:
Eli açık olana borç verir içtenlikle.
Böyle yanlış kullanmak olur mu, güzel pimi,
Miras bırakman için sana bırakılanı?
Kar etmeyen tefeci, bu koskoca serveti
Niye tüketiyorsun yaşatmak varken canı?
Meraklısın kendinle içli dışlı olmağa;
Bu, tatlı benliğini sırf aldatmağa yarar.
Vaktin geldi diyerek seni çağırsa doğa
Vereceğin hesapta elle tutulur ne var?
Kullanmazsan gömülür güzelliğin seninle,
Kullanırsan varisin olur da sürer böyle.*

Elinde duran şahesere biraz önce kağıt parçası dediği için; kendini yaşam belirtisi olmayan, kimsenin görmediği, soğukların toprağı kaskatı kestiği bir dağın ucuna tüm şiddetiyle vurmak istedi. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi, her şey bu kadar apaçık ortadayken, nasıl olur da bunun farkına varmazdı? Ya da daha doğru bir soruyu sormalıydı kendine. Bir insan nasıl olur da on dört satırlık bir yazıyla bir başkasının bakış açısını değiştirebilirdi? Kendini önemsiz görmesinin ne kadar abes olduğu kafasına dank etmişti. Tam tersine kendisi değerliydi, kendini boşa harcayamayacak kadar değerliydi. Bildiklerini, gördüklerini ve güzelliğini bir sonrakilere aktaracak ve bu sahip olduklarını, ona bu güzellikleri bahşeden doğaya borçluydu. Artık emin olduğu şeyler vardı. Bunlardan biri; değerini bilen biri olacak, aslında sahildeki her kum tanesinin ne kadar değerli olduğunu bir daha unutmamak üzere öğrenmişti. Diğeri ise hayatının geri kalanını bu değerli insanla geçireceğiydi.

Yıldırım, kendini yavaş yavaş tanımaya başlamıştı ama bu sefer de aklına başka bir soru daha geldi. Bu ahşap evde, tüm gününü sadece yazmaya adanmış adam ne için durmadan yazı yazıyordu? Onu etkileyen bir şeyler yok muydu? Bu etkileyici sözlerin çok büyük bir sebebi de olması gerekmez miydi? Durduk yere her insanın aklına gelebilecek kelime dizimleri değildi bu satırlar. Düşünceler onu odada gezdirmeye itmişken, şairin tekrardan kendi kendine mırıldandığı dizeleri duymak için ona biraz daha yaklaştı.

Sone 21

*Ben, başka bir ozanım.
Öbür manzumeciler
oyalı güzel görür, kalemi alır ele,
Göğü tutup onunla yazdıklarını süsler,
Her güzeli benzetir kendindeki günele.
Hem de ne şatafatlı teşbihler, çiftler çiftler:
Güneşle ay; toprağın, denizin cevherleri,
Nisan tomurcuklan, nice bulunmaz şeyler,
Yeryüzünü kuşatan o cennet çemberleri...
Ben, gerçeği yazarım, benim sevgim gerçek ya:
İnan olsun, sevgilim, güzellerin güzeli,
Ana yavrusu gibi, pek parlak olmasa da,
Gökyüzünde yanan o altın kandil misali...
Onların boş lafları olamaz benim isim:
Satacak değilim ki, niçin övecekmişim.*

Şairin şiiri bitirirken ki son nefesini duymuştu. Evet, insanların sanat ve sanatı yaratan insan böyle bir şey olmalıydı. Sanatçıların da sanatçısı olan bu adam ona kafasında ki sorulara cevap vermekle kalmıyor aynı zamanda sınırlı kelimelerle onun için yorumluyordu. Şiirlerini anlamak için binlerce kez okumaya gerek yoktu, bir kere dinlemek bile varlığa varlık katıyordu. Bu adam sanatı yaşatmak için sanat yapıyor. Hamam böceklerinin arasında güneşe uzanan bir gül misali kendini ayırtmış sanatıyla bu dönemin insanlarından. Yaşadığı döneme ve insanlara bakılırsa, duyduklarından çok okumaya inanan birisi bu mücevher. İlham kaynağının kusurlarının olduğunu, her şairin yazdığı kadar mükemmelleştirmeden ilhamının sahibini aktarıyor. Gerçek aşk da bu değil midir sahiden? Kusursuz bir şeyi sevmek basittir ancak zor olan şudur ki; Kusurlarına rağmen sevmek.

Sone 24

*Gözlerim ressam oldu senin güzelliğine,
Kalbimin levhasına nakşetti görüntünü
Bedenim de çerçeve oldu senin resmine
Derinlikle güçlendi sanatın en üstünü.
Göreceksin, ressamın ustahığı nasılmış;
Gerçek yüzünü çizmek, olur ancak bu kadar.
İşte resmin kalbimde baş köşeye asılmış,*

*Sergimde pencereler göz nurunla ışıldar.
Gözler, başka gözlere ne iyilik etti, bak:
Benim gözlerim çizdi senin güzelliğini;
Seninkiler gönlüme pencereler açarak
Güneşi soktu - coşsun, gözlesin diye seni.
Ama kurnaz gözlerin sanat yeteneği az:
Sırf gördüğünü çizer, yüreği tanıyamaz.*

Şiirleriyle en büyük ressamalara taş çıkaracak derecede resimler çiziyordu hayal dünyasında. Her şiiri birbirinden başka kıtalara seyahate çıkmış seyyahların günlüklerinden almışçasına değiniyor her bir konuya, tek bir soruna ya da ahlâk bilgisine takılı kalmamış bu şair. Bazı çakma ressamlar vardır, sadece ev çizmeyi öğrenmişlerdir hayatları boyunca, çizdikleri her tabloda ev çizerler, sadece evin bulunduğu mekan ya da evin şeklini değiştirirler. Sanattan anlamayan halk da bunu eşsiz sanat sanarak evlerinin baş köşesine asarlar, haberleri yok ki bunlardan daha binlerce var...

Ancak Yıldırım'ın sanatçısı başka bir boyuttu, o her türlü resmi en güzel şekilde sözleriyle aktarabiliyordu. Sadece ev değil, şatolar, manzaralar, gökyüzü ve daha yüzlercesini en ihtişamlı şekilde sunuyordu insanlara.

Yıldırım, sanatçısını çok sevmişti hatta kendini onun görünmeyen çırağı olarak ilan etmişti. O dört ahşap duvarın arasında ne zaman bir aksaklık olsa yıldırım gizlice onu düzeltmesini biliyordu. Bunun sebebi, sanatçısını onu yoracak şeylerle uğraştırmamaktı bu sayede güzel sözlerin sahibi ona binlerce şiir, tragedya yazabilirdi. O kadar eğleniyordu ki, yeni şeyleri, duyguların tercümesini öğrenmek varlığına varlık katıyordu. O sabah da yine aynı bilme heyecanla uyanmıştı yıldırımımız. Ancak o sabah biraz daha değişikti diğer tüm sabahlardan, şatosunun bahçesinde ikamet ettiği Kraliçe dün gece hayatını kaybetmişti, bunun için de şairi kraliçenin cenaze törenine gitmişti. Yıldırım'ı oluşturan enerji parçacıkları bir anlığına hızlanmaya başladı. Evet, insanlar ölüyordu ve sanatçısı da bir insandı. Bu gerçeği biraz geç kavramıştı. Onunla geçirdiği güzel zamanlarda, onun saçlarına yavaş yavaş aklaşmaya başladığını, yüzünde ki çizgilerin daha da belirgin hâle geldiğine dikkat edememişti.

Yıldırımın sanatçısı gelene kadar yıldırımımız bu gerçeklerle yüzleşti bir saniye bile ara vermeden. Açılan kapıyla onun geldiğini gördü, beti benzi atmıştı ve onun da yaşlanmaya başladığını daha da iyi kavramaya başlamıştı. Ancak Yıldırım bununla ilgili bir söz ya da şiir duymamıştı ve nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Hızlıca sanatçısının notlarının olduğu dolabı açıp hepsini teker teker okuyarak, dikkatlice incelenmeye başladı. Bir şey olmalıydı, hayatını bağladığı bu insanoğlunun gidişinden sonra ne yapacaktı bir şey öğrenmese eğer ki? Ve korktuğu başına geldi, yaşadığı hayal kırıklığından dolayı kendini hareket ettirecek gücü kalmamıştı. Olduğu yerde yığılarak sestene daha hızlı hareket eden enerjisinin dinmesini bekledi.

Ayakkabı sesi, durmadan odanın içinde gidip gelen ayakkabı sesi. Bu ses Yıldırım'ın uyanmasına sebep olmuştu ve bilinci kendine gelmeye başladığında duyduğu tek şeyin ayakkabı sesi olmadığını öğrendi.

Sone 72

Ah, ben ölünce neler söyletecekler sana:
Ne buldun diyecekler, onun nesini sevdin?
İyisi mi, sevgilim, sen hepten yan çiz bana,
Zaten bende ne arar senin değer dediğin.
Meğer ki uydurduğun erdemli yalanlarla
Hiç lâıyk olmadığım şeyler yakıştırasın,
Cimri gerçeğin vermek istediğinden fazla
Bu ölüye, ardından, övgüler yağdırasın.
Ah, belki gerçek sevgin görünür diye sahte,
İstemem aşk uğruna yalancılıktan övmeni;
Adımı da gömsünler cesedinle birlikte
Yaşamam; ne beni utandırısın, ne seni.
Utaniyorum işte bunlara yol açmaktan:
Hiç değer taşımayan şeylerden sen de utan.

Bir müziğin en güzel melodisinden bile daha fazla rahatlamıştı bu sözler Yıldırım'ı. Duyduğu sözler her ne kadar canını yaksa da bu kasvetli odada olduğu süre boyunca sakin kafayla düşünmeyi de öğrenmişti. Artık her insanın ölümlü oldu gerçeğini kabullenmişti ve bir gün bu şaheser adamda toprağa karışacaktı. Duyduğu sözlerde uymayacağı tek bir şey vardı. Bir gün şairi, eğer ki ölürse, onun söylediğin tam tersine, bir köşeye çekilip onu nasıl sevdiğini gizlemeyecekti. Tam tersine, herkese, dünya üzerinde ki her varlık nasıl büyük bir sanatçıya hayranlık duyduğunu öğrenicekti. Onun mükemmel olduğunu, meleklerle taş çıkaracak bir nura sahip olduğu düşüncesi kafasından çıkmıyordu. Yatağında halsiz yatsa bile ona dünyanın en eşsiz insanıymış edasıyla bakıyordu.

Günler geçti, günler geçtikçe sanatçımız daha da yaşlanmaya ve güçten düşmeye

başlamıştı ve artık daha da az yazıyordu. Yıldırım bir yandan elinde sanatçısının tragedya kitabı olan Hamlet'i okurken diğer yandan da masanın ucunda yanan mumun sönmesini engellemek için sürekli kontrol ediyordu. Tabii bunların hiçbirinden sanatçının haberi yoktu. Hamlet'i okurken okuduğu bir satır dikkatini çekti Yıldırım'ın. "İyi ve kötü diye bir şey yoktur, düşünce onu öyle yapar." Bu cümle ona durmasını gerektiğini söyleyen bir uyarı gibi gelmişti. Durup karşısında duran adama baktı, hastaydı. Onu yıldırım gözünde mükemmel kılan şeyin kendi düşünceleri olduğunu fark etti. Acı ama gerçek bir şekilde o gece uğruna hayatının büyük çoğunluğunu dünyada geçirdiği adam inilti halinde yanında can verdi, o ise koca bir boşluğun içinde düşüncelerini yönlendirmeye çalışıyordu.

Sabah oldu, sanatçısının cenaze törenini en arka tarafta izleyerek yetindi. Alevler yükselirken, onun da içinde bir şeyler yanıyormuş gibi geldi. Artık bu dünyada kalmak istemiyordu, onu buraya bağlayan tek şeyi de kaybetmişti. Ancak bundan önce kendine verdiği bir sözü yerine getirmesi gerekti. Cenaze töreni devam ederken yıldırım gökyüzüne doğru yükselmeye başladı sertçe ve kendini bulutların arasında buldu. O buluttan öbür buluta durmadan çarpıyordu, içi yanarken o da ses desibeli bir insanı sağır bırakacak şimşekler çaktırıyordu, tabii beraberinde de yeryüzüne durmadan yağmur yağmaya başladı. O gün ve gecesiyle beraber tüm dünyaya yağmur yağdı, tek bir saniye bile durmadan tüm enerjisini harcayarak, kendini de yok etmek istercesine. Saatler geçti, sağanak arttı, şimşekler arttı azalan tek şey yıldırıma güç veren enerjisiydi. Günler sonra yıldırımımızın arkasından sadece sanatçısının ölümünden sonra yazdığı bir not kalmıştı biz insanlara.

"Gök yüzümün aydınlık güneşinin sıcaklığını insanlara ne kadar anlatsam boş. Sizler Yakutistan'dasınız ben ise Orta Sahra'da. Sıcaklığın beni yakacağını bildiğim kadar eminim artık, soğukları asla bırakamayacağınızı. Kendime bir parşömen bırakıyorum, yalnızca kendi anlayacağım alfabeden oluşan. Beni gerçekten anlamak isteyenler, sözlerimden önce harflerimin tercümesini öğrensinler."

Kaybettiğin Yerde Bekleme!

EMİRHAN KESKİN

Kaybettiğin yerde bekleme, güçsüzler öyle yapar.
Sana kapanan kapıyı bir daha çalma,
Kapanan kapıyı acizler çalar.
Unutma ki bu aşağılık dünyadasın;
Kötülüğü baş tacı edip iyiliği çılgınlık sayan dünyada.
Şunu iyi bil ki; işine geldiğinde şeytan da
Kutsal kitaplardan örnekler verebilir.
Ve cehennem boş, şeytanların hepsi burada...
Her düşünceni dile getirme,
Sana yakışmayan hiçbir düşüncüyü hayata geçirme.
Samimi ol fakat asla basit davranma.
Huzur ancak gökyüzünde vardır...
Biz ise yeryüzündeyiz.
Utan ey çağ! Soylu insan yetiştiremez oldun.
Arama boşuna bulunmak istemeyeni.
İnsanlar göründükleri gibi olmalıdır,
Eğer değillerse...
Hiç görünmesinler daha iyi.
Kader mi aşkı kovalar, yoksa aşk mı kaderi?
Kimseler çözemedi bu bilmeceyi...
Hoşçakal, değerinin çok yüksek,
Tutamam seni...
Sen ancak görenleri seversin, bense körüm...
Sen ne kadar kalsan da geliyorsun benimle...
Ben ne kadar gitsem de kalıyorum seninle.
Öğret bana nasıl unutulur düşünmek?
Oysa benim ruhumda savaş var.
Durmadan ölüyor içimdeki insanlar.
Boğ kendini yüreğim; dilimi tutmam gerek...

İnsan Neden Kendisiyle Konuşmaz?

TURNA ÇOBAN

Her geçen gün düşündüğüm bir şey var: İnsan neden kendisiyle konuşmaz? Bu soruyu kendime sorunca birçok cevap alıyorum ama hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu çözemiyorum. Acaba insanlar, kendisiyle konuşmayı bir şeylerle yüzleşmekten korktuğu için mi istemiyor? Yoksa kendi kendine konuşmayı delilik olarak mı görüyor? Bunlar gibi bir çok soruyu kendime sorarken bir yandanda cevap arıyorum.

Bence, kendi kendine konuşmak delilik değildir. Kendisiyle konuşan insanlar deli değil, hatta cesurdur. Çünkü kendisiyle konuşan insanlar, bir şeylerin farkına varır ve farkına vardıkları şey bir hata ise, onu düzeltmek için uğraşırlar. Ancak, insanlar her zaman kendi hatalarının farkına varmak için kendi kendine konuşmaz. Yalnız olduğunda, mutlu ya da mutsuz hissettiğinde ve kendisini anlayabilecek birinin yanında olmasını istediğinde de kendisiyle konuşur.

Aslında kendisiyle konuşan insanlar bir yandan da hayalperest bile olabilirler. Çünkü farkına vardıkları olayları bir daha yaşamamak ve üzülmemek için kısaca kendileri için dünyayı iyi bir yer olarak belirlemedikleri için kendi kafalarında başka bir dünyaya açılan bir boyut tasarlamış oluyorlar. Bu durumunda kendinle konuşmaktan bir farkı yok bir tarafta kendinle konuşuyorsun diğer tarafta kendin belirlediğin, kendin yarattığın insanlarla konuşuyorsun.

Benim için kendimle konuşmak, dünyadaki birçok şeyden daha önemli ve kıymetlidir. Çünkü bunu yapmayan birçok insan var. O insanlar, neler kaçırdıklarını bir bilseler, aslında kendinle konuşurken kendi psikoloğun, arkadaşın ve konuştuğun zaman kime ihtiyacın varsa o kişi olursun. Yani kendi kendine konuşmak aslında bir çeşit terapidir. Bu yüzden kimse kendiyile konuşmaktan kaçınmamalı veya çekinmemelidir. Konuşmayı öğrenmek, hatta kendi kendine konuşabilmeyi öğrenmek, dünyadaki en büyük şans olabilir. Bu yüzden, kendisiyle konuşanlar hiçbir zaman üzülmesin; onlar yerine, bu şansı kaçıran ve kendisiyle konuşmayan insanlar üzölsün, çünkü çok büyük şeyleri kaçırmıyorlar.

Varmak Mıydı Aslolan?

SÜMEYRA ÇEÇEN

Uzun dar bir yolda yürüyorum. Burada neden bulunduğumu ya da burada ne yaptığımı kestiremiyorum. Yol ben yürüdükçe daha çok uzamaya başlıyor. Etrafıma bakacak kadar cesaret topluyorum; fakat yoğun sisten dolayı pek bir şey göremiyorum. Sağımda ve solumda uzun ağaçlar görüyorum bir dizi halinde sıralanmış. Yol ise pürüzsüz gibi görünüyor. Sonunu iyice merak ediyorum bu yolun. Koşarak sona gitmek istiyorum; ama ne çare. Ne koşa biliyorum ne de sonunu görebiliyorum. Yürümek bedenimi yoruyor. Lakin yürümesem sonunu asla göremeyeceğim. Uçmayı düşündüm gülünç bir fikir mahiyetinde. İşimi daha kolay halletmeme yarayabilirdi. Artık iyice sabırsızlanmaya başladığım vakit beklediğime ulaşıyorum. Sonu çok net

olmasa da görebiliyorum. Sona ulaşmama az kaldığını anladığım yerde uçmaya başlıyorum bir kuş misali. Yorulmuş olmama rağmen hiç yorulmamış gibi hissediyorum. Sona ulaşmamın sevinciyle etrafıma, esrarengiz yere bakıyorum. Fakat tatmin etmiyor bu son beni. Tekrar, en baştan yolu yürümek istiyorum. Yürümüş olmamdan dolayı hissettiğim tatlı yorgunluk hissini tekrar tatmak istiyorum. Derin derin nefes alarak gökyüzünü içime çekip yeni baştan yürümek istiyorum bu yolu. Hatta belki de koşmak. Hayır daha çabuk varmak için değil, koşmayı da deneyimlemiş olmak için bu yolda. Tadına varmak istiyorum her adımın. Şimdi anlıyorum, ben aslında varmayı değil, yolda olmayı seviyorum.

Uçurum

ELADOĞAN

Rüzgârın soğukluğu sert bir şekilde yüzüme vurduğunda, yolun sonunda olduğumu anlamıştım. Ya şimdi bir adım ileri atıp bunu bitirebilir ya da korkak gibi geri adımlar atabilirdim. Aslında ileri gidebilirim; ama çok korkuyorum. Nefret ettiğim hayatımda, az da olsa beni mutlu edebilecek her şeyi nasıl geride bırakacaktım? Düşündüğüm kadar kolay değilmiş, olacak olan eylemim bir adımla sınırlı kalmıyor, bu eylemim bir sürü hadiseye neden olabilir; belki de olmaz...

Keşke yapacağım eylem, bir eylemle sınırlı kalsa. Bir adım atarak sevdiklerime veda edemeden bu dünyadan ayrılıyorum, burada yaşadığım eğlendiğim bazı yerleri, kullandığım değer verdiğim eşyalarımı ve yaşadığım güzel duyguları hiçe sayıp bırakmak, kolay değildi; ama bedenim artık bunlara katlanamıyor, tüm bu güzel şeyleri hiçe sayıyor, ileri adım atmam için beni zorluyor. İçimden bir ses ise “diren, inan bana her şey düzelecek bunun için çok erken, kim bilir belki hayatının devamında çok güzel şeyler olacak ve sen bir adım ileri atarak bunları hiçe sayacaksın! Yalvarırım geri dön, geri dön.” diyordu. Onun dedikleri içimde umut çiçeklerini yetiştiriyordu; ama korkularım, umut çiçeklerini öldürüyordu.

Ellerime baktım ardından önümdeki uçuruma. Her baktığımda ileri adım atma isteğim artıyordu. Bana engel olabilecek düşünceleri arıyordum, onları da kaybetmişim. Tam o anda ağaca konmuş bembeyaz bir muhabbet kuşu şarkı söylemeye başladı. Daha detaylı bakabilmek için ona yaklaştım, kuş benden kaçmıyordu, daha doğrusu beni yanına çağırıyordu.

Garip düşüncelerimle muhabbet kuşunun bulunduğu ağaca doğru ilerledim. Kuş bana doğru yaklaştı. Yaklaştığında kanadının yaralı olduğunu fark etmişim, uzandım ve onu ellerimin arasına alıp daha detaylı baktım. Gözlerine baktığımda hala umutlu olduğunu, kanatlarına baktığımda acı ve korku görüyordum.

Kuş benden yardım ister gibi bakıyordu. O an fark etmişim, onca yaralara rağmen onca acıya rağmen hala yaşamak istiyordu. Bir kuşu örnek alacağımı daha önce hiç düşünmemişim. Ellerimdeki küçük yaralıyla beraber uçurumdan uzaklaştım ve bir daha uçurumdan atlama düşüncesine sahip olmamaya söz verdim.

Antika Bir Sonbahar

ALEYNA YİĞİT

Turunculaşmış, eskimiş, kırılmış... Bir ihtiyar mevsimdir sonbahar. Ona dokunanlar huzuru hisseder, ölümü hisseder. Belki de ölümü temsil eder sonbahar ya da ruhların dolandığı bir zamanı...

Bir kadın ruhu kurumuş yaprakların üstünde, eskimiş bir sonbaharın içinde süzülüyordu. Yaşarken öldüğü mevsimi çok severmiş. Her gün dışarı çıkar yürür, kitap okurmuş. Bazen de sevdikleriyle sohbet edermiş. Öldüğünden beri ruhu sonbaharı ziyaret ederdi. İşte yine burada süzülüyor, dolaşüyor ve bir şey arıyordu. Fakat nereye süzülse kayboluyordu. Sanki birlikte yaşadığı sonbahar onunla beraber ölmüştü. “Belki ben yanlış hatırlıyorum ya da unutmuş olabilirim.” diye düşünüyordu. Gökyüzünde o kadar fazla süzüldü ki yaşayanlara rüzgâr esiverdi. Artık gerçekten nerede olduğunu bilmiyordu. Ağlama hissi geliyordu. Ağlaması için gözyaşı gerekiyordu; ama imkânsızdı. İçinden düşünüyordu: “Burası benim sonbaharım değil. Benim sonbaharım ölmüş. Buraya ait değilim ben!” Bu kadın ruhu süzüldü süzüldü ölen sonbaharına bakıp, insanlara döndü ve dedi ki: “Benim sonbaharımı siz öldürdünüz!” İnsanlar ise sadece soğuk bir rüzgâr hissetti.

Mâtem

ABDULLAH SALİH ÖZBAY

Paşazâde Ferit Efendi'nin evinde derin bir mâtem hakimdi. Öyle ya, biri 41 sene diğeri 20. Az değil... Bir ömür... Harcanan... Yok yok, geçirilen bir ömür. 41 sene geçirilen bir ömür. 20 sene geçirilen bir ömür. Tek beden, iki ömür.

Ah Paşazâde Ali ah! Sen bu hallere düşecek adam mıydın? Azrail senin de kapını çaldı en nihâyetinde. Ne kadar dirensen de olmuyor işte. Bir daha geri dönemeyeceksin. Sonuçta, her kulun kapısını bir kez çalan Azrail, paşazâde kapısını iki kez çalacak değil ya!

Şimdi toprak seni nasıl kabul etsin? Hayır hayır, fenalığından falan değil. Sen deniz seven adamsın. Şimdi kapkara toprak... Senin o kurumuş gözlerinle aynı durumda olan toprak... Söylesene, şimdi bu gariban abin Paşazâde Ferit'in gözleri, senin yumulmuş gözlerine nasıl baksın, baksa da nasıl dayansın? Sana dayansa, sevdiceğe nasıl dayansın?

Ah Gülnihâl ah! Ferit Efendi'nin cânı, cânânı, gönlü, kalbi, yüreği, gülnihâli Gülnihâl! Senin saçlarını Paşazâde Ferit'ten başkası mı okşayacak? Toprak mı okşayacak? Bu vefasızlık değil midir ey nazlı Gülnihâl? Bu zulüm değil midir sevene?

Biri kardeşi, 41 sene geçirmiş... Diğeri sevdiceği, 20 sene geçirmiş... Fakat Ferit Efendi doyamamış onlara, sorsan 1 sene der.

Hatırlıyordu da kardeşi Paşazâde Ali'yle olan bir anısını. Bir keresinde Ferit çocukluk etmişti. O zamanlar 18 yaşındaydı. Rumelili Gazi'nin bahçesine girmiş, yarım sepete yakın erik çalmıştı. Yanında da Ali vardı. O da 14 yaşındaydı. Çok ısrar etti, yapmamasını söyledi; ama dinleyen kim?

O sırada bahçe sahibi bunları gördü. Bu Rumelili Gazi'de pek cimri adamdır ha. Hemen koştu, bunlara bir ton laf savurdu. Akşam eve gittiler. Bu sefer babaları Cemil Paşa sordu "Hanginiz yaptı?" diye. Ferit, tam söyleyecekti kendi olduğunu ama Ali birden öne çıktı ve "Ben yaptım!" dedi. Azarı da kendi yedi.

Sâhi ne yaman adamdı. Ferit Efendi'nin ardında hep bir destekti. Şimdi ise Paşazâde Ferit'in dayanağı yıkıldı, kolu kanadı kırıldı.

Ah hele Gülnihâl... Gül yüzlü Gülnihâl... Ferit Efendi onu çok geç bulmuştu. Onla tanışması hâlâ dün gibi aklıdaydı.

Bizim Ferit Efendi bir keresinde Galata Köprüsü'ne, balık tutmaya gitmişti. 5-10 dakika arası bekledi. Sonra balık ağa takıldı. Oltayı çekmeye başladı. Balıkta nasıl inatçı nasıl inatçı. Çek çek gelmiyor. Sonra Ferit Efendi, düşmanı kılıçtan geçiren bir fedai edasıyla "Ya Hakk!" diye bağırıp çekti oltayı. Balık çok hızlı bir şekilde sudan çıktı. Öyle bir hızdı ki bu, balık Ferit Efendi'yi aştı, arkada geçen kadına çarptı.

Bu kadın Gülnihâl'di. Sonra bizim Ferit Efendi gitti, kendini affettirmek için bin özür, bin çaba. Gitti, kadını çay içmeye götürdü, Galata Kulesi'ne çıkardı. Yalan yok, Gülnihâl'in en büyük arzularındandı Galata'ya çıkıp bütün Payitaht'ı seyretmek.

O da bu genç oğlana ısınmamış değildi. O günden sonra ziyaretler, çaylar, kahveler... Sonrası belli zaten.

Hani derler ya, evlilik aşkı öldürür diye. Ferit Efendi ve Gülnihâl'de öyle olmadı. Gün geçtikçe birbirlerine olan aşkları arttı. Fakat şimdi... Şimdi o yoktu. Ferit Efendi, penceresinden uçsuz bucaksız boğaza baktı. Sonra dilinde bir türkü tuttu: *"Bir fırtına tuttu bizi, deryaya kardı. O bizim kavuşmalarımız a yarım, mahşere kaldı. O bizim kavuşmalarımız a yarım, mahşere kaldı."*

Sonra Ferit Efendi, gözlerini ufka çevirdi. Güneş, pembe, mor, kırmızı, sarı, turuncu renklerle batıyordu. Sâhi, güneş bile batarken rengârenkti. Derdi, tasası yok tabi. Bir gün vâdesi dolacak ama o bir insana göre daha rahat ve daha güzel yaşam sürdürür. Gittiği her yeri aydınlatır ya da kim bilir, hep aydınlık yerlere gider. O siyah rengi hiç bilmez. Gökkuşağını sever, pembeyi sever, moru sever, sever, sever, sever...

Fakat insan insandı. Ferit Efendi bir insandı. Onun yaşamında siyah renkler, siyah lekeler vardı. Güneşle olan bir ortak yönü yok değildi ama. Sevmek... İkisinin de ortak yönüydü. Güneş'in Ay'ı vardı. Ferit Efendi'nin ise Gülnihâl'i... Vardı...

Ferit Efendi, başını öne eğdi ve derin bir iç çekti. Çok iyi biliyordu, batan tek şey, güneş değildi...

2024 YKS'DE ŞAMPİYONLAR YİNE SEDA'DAN

TOPLAMDA

670

ÖĞRENCİMİZ
ÜNİVERSİTELİ

- 25 > TIP FAKÜLTESİ
- 2 > PİLOTAJ
- 26 > HUKUK FAKÜLTESİ
- 23 > DİŞ ve ECZACILIK FAKÜLTELERİ
- 128 > MİMARLIK ve MÜHENDİSLİK FAKÜLTELERİ
- 37 > KOÇ, İTÜ, ODTÜ, YTÜ, BOĞAZİÇİ VE GS ÜNİVERSİTELERİ
- 23 > PSİKOLOJİ VE PDR
- 37 > EĞİTİM FAKÜLTESİ
- 9 > YÖNETİM BİLİŞİM SİSTEMLERİ
- 66 > HEMŞİRELİK VE EBELİK
- 331 > DİĞER BÖLÜMLER

Başarıya
Sessiz SEDA'sız Kalmayın!

HEP BİRLİKTE
DAHA İYİYE

ABDURRAHMAN DURSUN
BELEDİYE BAŞKANI

Benzer

ABDULLAH SALİH ÖZBAY

Gül dediğin endamlı fakat dikenliyim,
Senin dudağın bir çift goncaya benzer.
Diken olmadan ne gonca ne gül olur imiş,
Senin nazarın bir avuç hâra benzer.

Yar bana sümbülünden bir tel verir miymiş?
Çün senin sümbülün sırât-ı müstakime benzer.
Ne diye utanır da saklarsın sırrını, nümâyan değil miymiş?
Senin çaban acacın çabasına benzer.

Gelen geçen der hep, yarin gözyaşları sel olur akar imiş,
Varsın aksın, çün onun gözyaşları cennet ırmağına benzer.
Anladım ki benim âb-ı hayatım senin eşkinmiş,
Eşkinin süzülüğü, kevser şarabının endâmına benzer.

Yoldaki taşlar için yoldan vazgeçilir miymiş?
Gözlerinden şaşmak yoldan sapmaya benzer.
Yar, yar dediğin uçurum imiş,
Gözlerine bakmak yardan atlamaya benzer.

Soluksuz Virgöl

ELİF ÖNEMLİ

Keskin bir hissizliğin eşiğindeyim
Sükûnetim aslında bir vaveyla
Ruhum eğrilmiş ok kadar kör
Aklım acı tatlı sükûtu hayallerle

Tanrı'nın bir virgölüyüm ben
Kimse soluklanmadı ki anlasın
Kamburumda uzayan yokuşlarım var
Adımlarım çok yavaş bir o kadar ağır

Gömleği ütülenmemiş bir çocuk gibiyim
Ne desem yalan, ne desem yarım
Artık
Ne kokusu kalacak gülün
Ne bülbül konacak dalına

Hep kalbim kırılır aynı mısradan düşerek
Aylak cümlelerim saçılır etrafa
Yalnızlığın kokusu siner gömleğime
Bin türlü hüznün dökülür biçare gözyaşlarıma

Veda

BERİVAN AKTAŞ

Yalnızlığı silmek kör aynalardan, nedir
Bilir misin?
Kelimeler boğazı keserken direnen yaşları
Dilden dökülmeyen sözlerin, çilelerini
Bilir misin?
Yaşarken de kaybedilebilirmiş sevilenler,
Ölüm her zaman ayrılık getirmezmış
Bir şey gelmeyince elinden,
Sessiz bir kalabalığa dönermiş insan
Kaygılarıyla, bozuk hayaller kurarmış
Bilir misin?
Ay ışığıyla yıldızları söndürürken,
Ben onları sana topladım.
Karanlığın içinde de renkler varmış capcanlı
Geç fark ettim.
Bir vakitler seviyorken seni,
Senin için, bakarken saate
Unutmak istedim
Bilir misin?
Beyaz menekşeler açsın istedim gülüşünde.
Ömrü kısa kelekler uçuşmasın
Hatırsız bir veda ile bıraktım seni
Vedalar şimdi zorunlu benim için
Bilir misin?

Yürek Sancısı

MERYEM ÇADIRCI

Gururu yıkılmış hayallerin eserleri,
Kırlangıçların mor sümbülleri gömerek
Gecenin karanlığını içine,
Sabahın dudakları titrer, bir tambur
Hüküm giyiyorsa o ışıksız gülüşlerde,
Giderken bu diyardan, kamçı olur yürek sancısı

Bir ocak gecesi özle beni,
Çetin rüzgârlar çarpsın ruhuma,
Kumrular göç etti, ahraz varlığına,
Göğsümdeki filizler soldu,
Gönlümde derin yara lekeleri,

Uğruna cellatların bahsettiği vahşetin bedeli,
Kalksana ayağa, çıkagelsin mor sümbüller,
Dinle beni, gözyaşlarım son baharı ürpertiyor,
Kavuşmak mahşere kalmasın,
Ruhum kıyamet haykırır sesimi,
Duymaz kulakların.

Gecenin Sesi

BATIN TUĞRA AHNİK

Gecenin sessizliğinde,
Yıldızların pırıltısında,
Bir şiir yazıyorum sana,
Sevgimin derinliğinde.

Kalbim fısıldıyor adını,
Rüzgar söylüyor türküsünü,
Ay ışığı aydınlatıyor yolunu,
Sana kavuşmak dileğiyle.

Uzarlarda olsan da benden,
Yakınsın ruhuma,
Hasretin yakıyor içimi,
Gözlerim yollarda.

Sabahın ilk ışıklarında,
Güneşin doğuşunda,
Seni bekliyorum her an,
Sevgimin sonsuzluğunda.

Bu şiir sana armağanım,
Kalbimden kopan bir parça,
Sevginin en güzel hali,
Sana olan bağlılığımın kanıtı.

Necip Fazıl'a 'Bir Şiirden' Bakmak...

BİRGÜL KAYIK

Turgut Uyar, Necip Fazıl'ın şiirlerindeki romantik mistisizminin çocukluğundan geldiği, şairin bu yüzden bu alana yönelip şiirler yazdığını savunuyor.

'Bir şiir'den bahsedecek olsak, her birimiz farklı bir noktadan, farklı bir bakış açısından yorumlarımız elbette. Kendi duygularımız, beğenilerimiz belirleyici olur. Örneğin Üstat Necip Fazıl'ın şiirlerine her birimiz farklı bir anlam yükler, bu şiirleri kendi fikrimizce yorumlayabiliriz. Necip Fazıl gerek kendi dönemi gerek sonraki kuşaklar arasında şüphesiz önemli bir şair; zaman zaman da eleştirilen biri olarak çıkar karşımıza.

Bu noktada işin ehli diye nitelendirebileceğimiz kişilerin kaleminden dökülen incelemelere bakmak farklı bir bakış açısı olarak bizlere yol gösterici olabilir. İşte, Turgut Uyar kendi kuşağının ya da önceki kuşakların önemli şairlerini incelediği "Bir Şiirden" kitabında Necip Fazıl'a da yer vermiştir.

*Bu yağmur... Bu yağmur... Bu kıldan ince
Öpüşten yumuşak yağın bu yağmur.
Bu yağmur ...bu yağmur ...bir gün dinince
Aynalar yüzümüzü tanımaz olur.*

Uyar, Necip Fazıl hakkındaki görüşlerini onun bu şiiri üzerinden dile getirirken, geleneksel şiir beğenisinin birçok ögesini yeni bir anlatım ve yeni birtakım olanaklarla sunduğunu, eski şiirimizde sıkça başvurulan gözde sanat oyunlarından "tekrir" bir uyum bulma, uyum kurmayı ustaca kullandığını ifade etmiştir. Bazı dizelerin şairin şaşkınlık ve kararsızlığını ele verdiğini söyleyen Turgut Uyar, Necip Fazıl'ın yavan ve beylik dizerinden söz etse de son tahlilde onun şiirinin insanda kalan bir şiir olduğunu söylemeden geçememiştir.

Turgut Uyar, kitabındaki Necip Fazıl'ı tahlil ettiği bölümde onun toplumsal anlamda yaşadığını iddia ettiği sıkıntılardan, buhranlarından da bahsederek döneminin siyasi ideolojileriyle bazen ters düşmesini, okumak için gönderildiği Paris'ten döndükten sonra beklenen kişiliği karşılayamamasını, hatta bir kimlik bunalımı yaşamasını, ne tam bir batılı ne de tam bir gelenek insanı olamamasını ifade etmiştir. Tüm bunlara rağmen şairi şair olarak kurtaran, hâlâ önemseten şeyin ise şiirdeki hedefsizliği olduğunu söyleyen Uyar, Necip Fazıl'ın yanlış bir hesaplamayla gelecek dönemlere yatırım yaptığını, yaptığını sandığını, bu yüzden aslında mistisizmle, tasavvufu pek ilgisi olmadığını "kendini kapamanın" onun şiirinin yöntemi olduğunu düşünmektedir. Nitekim Cahit Zarifoğlu'na

baktığımızda onun daha farklı bir düşüncede olduğunu görebiliriz. Zarifoğlu, "Tek başına bir okuldu Necip Fazıl. Beş on kişiyi değil, nesilleri okutmuştu." dediği Necip Fazıl'ı "Bugünkü anlamda İslami duyarlılığın temelini, tohumunu o attı." sözleriyle takdim eder.

Turgut Uyar, "Ne var ki insanın bir yaştan sonra seçme dönemi başlar. Çocukluk ve anıları artık bir malzemedir insan için" sözleriyle Necip Fazıl'ın şiirlerindeki romantik mistisizminin çocukluğundan geldiği, şairin bu yüzden bu alana yönelip şiirler yazdığını savunuyor. Çocukluk yıllarının birçok şairde izlerini görmek mümkün olabilir tabii. On iki yaşındayken aşırı hissi kitaplar ve polisiye romanlar okuduğunu, marazi bir hassasiyet, acıtan bir hayal kuvveti ve dehşetli bir korku içerisinde olduğunu söyleyen Necip Fazıl için de bu geçerlidir. Ama bir şairin tüm şiir birikimini, poetikasını bu döneme bağlamak biraz ıddialı bir hüküm sanırım.

Sonuç olarak; Necip Fazıl özel hayatındaki, zihniyetindeki değişimler doğrultusunda şiirlerindeki üslubu da değiştirmiş biri olarak, farklı taraflarca yüceltilen ya da pek kabul görmeyen bir şair olarak kendine has şiiriyle sonraki kuşakların ilham kaynağıdır. Belki karşı görüş diye nitelendirilebilecek Can Yücel onun hakkında şöyle diyor: "Necip Fazıl'ın en önemli tarafı fikri, felsefi şiir vadisinde en iyi işi yapmış olmasıdır. Şiirleri bu sahanın harika eserleridir. Tasavvuf ağırlıklı inancını felsefi şiir planında anlatmayı başarmıştır. Bu husus felsefi şiirde çok önemlidir. Necip Fazıl bohem döneminde ne yaptıysa sonraki dönemde de aynısını yapmıştır."

Vakit Çok Geç Değil!

AZRA KARA

“İnsanın kendine yaptığı en büyük kötülüklerden biri bu olsa gerek; biricikliğinin yok olmasına yardım etmek ve kendisine bir lütuf olarak verilen dünyadaki sayılı günlerini, vakitlerini hiç uğruna öldürmek...”

Teknolojinin hızla hayatımıza dahil olduğu bu dönemde, aynı hızıyla hayatımıza eklediği onlarca sorundan bir tanesi de vakit öldürmek... Çağımızın hastalığı adeta; insanlığa, insan yaşamına büyük sıkıntılar getiren; fakat ciddiyetini henüz kavrayamadığımız sinsi bir hastalık...

Vaktin değerini yalnızca iş ve okul yaşantımızda hissettiğimiz bir dönemde yaşıyoruz. Yani yalnızca mecburiyet vakitlerini değerli görüyoruz. Peki, yolda geçen vakitlerde, hafta sonlarında veya en basitinden bize kalan o “özgürlük saatleri”nde neler yapıyoruz? Çoğumuz bitmek bilmeyen bir vakit öldürme furiasının içinde çırpınıp, düşüncelerimizden kaçıyoruz. Düşüncelerimizden kaçarken biricikliğimizi yitirdiğimiz farkında değiliz oysa.

Vakit öldürmede en büyük silahımız, artık her birimizin sahip olduğu ve ellerimizden düşmeyen; ve üstelik bizi kendisine esir eden “minik kutu”lar. Sosyal medyanın dayattığı belirli moda kalıpları, “keşfet”te akıp giden ve saatlerimizi çalan –buna karşın bizi psikolojik ve sosyal anlamda tamamen uçuruma sürükleyen- videolar, siyasetten ve toplumsal alandan bu platformlara da yansıyan kutuplaşma... Üstelik bahsettiğim kutuplaşma da bizim hür akıl ve irademizle seçtiğimiz taraflardan oluşmuyor. Yine elimizdeki hayatımıza el koyan o minik kutunun yönlendirmeleri sonucu, ki bunu da gayet iyi becerdiği yadsınamaz, kendimize bir pozisyon belirliyor, belli bir hayat standardı benimsiyoruz. Ah bu minik kutu!.. Gündelik hayatımıza yeterince egemen değilmiş gibi hiçbir zaman bizden aldıklarıyla yetinmeyerek ve hep daha fazlasına göz dikerek, tamamen bize ait olan ve biricikliğimizi yaratan zihin dünyamıza da egemen olmaya çalışıyor ve evet; bunu da çok iyi beceriyor. İnsanın elindeki en kıymetli şeyler sağlığı ve vaktiyken, bu küçük kutu bunlara da göz dikmekten çekinmiyor. Elimize verilmiş olan yegane kıymetli ve geri döndürülemez, parayla veya herhangi bir şeyle alınamaz olan sayılı şeylerden biri vaktimizken, bu vakit öldürme işini nasıl böylesine benimsedik, kabullendik? Hayatımızın her saniyesini daha verimli ve kendimiz için geçirmek yerine bize iyi anlamda gerçekten hiçbir vaadi olmayan bir kutuyu neden her “boş” vaktimizde elimizden düşürmüyoruz? Vakit öldürme meselesinin hayatlarımızdaki yerinin ve bağımlılık derecesinin yeterince farkında mıyız? Kendimizi ve kapılıp gittiğimiz bu akıntıyı sorgulamak yanında, bunun sebeplerini de sorgulamalı. Nedir bizi bu vakit öldürmeye iten? Günümüz şartlarında vaktimizi istediğimiz şekilde geçiremeyecek olmanın verdiği ümitsizlik ve buhranla yüzleşmekten korkuyor olmamız mı? Çevremizdeki olumlu ve pozitif detayları görmeye ve aramaya dermanımızın kalmaması mı?

O minik kutuya bağımlılığımızın sebebi, yarım saat sonra emaresi zihnimizde kalmayacak olsa da o an kahkahalarla güldüğümüzden, bizi bir anlığına tatmin eden o kısa internet videosunun anlık dopamin ihtiyacımızı karşılaması mı? Hayattaki olumsuzluklarla yüzleşmekten ve onlara isyan etmekten ve buna rağmen her şeyin daha da uçuruma sürüklenmesinden yorulmamız mı?..

Doğru; bunların her biri geçerli sebep olabilir. Fakat geldiğimiz noktada, bu kuşatılmışlık biricikliğimizi el birliğiyle yakıp yıkarken, haklı gerekçelerle de olsa böyle davranarak olumsuzluğa bir tuğlayı da kendi ellerimizle koyduğumuzdan haberimiz yok belki de. İnsanın kendine yaptığı en büyük kötülüklerden biri bu olsa gerek; biricikliğinin yok olmasına yardım etmek ve kendisine bir lütuf olarak verilen dünyadaki sayılı günlerini, vakitlerini hiç uğruna öldürmek... Oysa yalnızca düşünmenin veya kendimizi tanımaya çalışmanın dahi bize kattıkları, tüm bu safsatalardan çok daha değerli.

